

СВІЧНИК

ДУХОВНО-ЗБУДОВУЮЧИЙ ЖУРНАЛ

ОБЛАСНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ
СВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТІЯН-БАПТИСТІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

№3 (47), 2008

Любов...
не заздрить

Дорогі читачі, ми знову раді зустрічі з Вами!

Цього разу пропонуємо тему, яка передусім важлива для нас, християн, а саме: *«Любов... не заздрить»*.

Коли скульптор Мікеланджело та художник Рафаель прикрашали Ватикан своїми творами мистецтва, між ними постав злий дух суперництва. Зустрічаючись, вони ніколи не розмовляли один з одним. Однак вважали, що кожен із них працює для слави Божої.

«Як таке може бути?» — запитаєте ви. На жаль, іноді за фасадом релігійної ревності ховається заздрість.

Є діла плоті, які можна легко розпізнати, наприклад, пияцтво, розпусту, сварку. Людина, яка уражена цими гріхами, дуже страждає, і навколишні бачать це. А ось заздрість виявити складніше, тому що зовні цей гріх не завжди проявляється. Проте, навіть незважаючи на те, що він старанно прихований, цей гріх обов'язково виявиться, до того ж так, що своєю проказою занапастить все єство людини. Ця скверна стане поступово підточувати її духовні сили.

У Посланні до коринтян апостол Павло каже: *«... очисти́мо себе від усякої скверни тіла та Духа, — і творімо святиню у Божім страху!»* (7:1).

На сторінках «Свічника» пропонуємо Вашій увазі біблійні оповіді про тих, хто не стояв на варті своїх думок та бажань, нехтував Господніми застерегами, і в результаті зазнав поразки від гріха. Звивши гніздо в серцях цих людей, заздрість спустошила їхні душі та зробила життя нещасним та жалюгідним. Пригадаємо також біблійних персонажів, які піднялися над цими чварами. Навчившись знаходити вдовolenня в Бозі та Його благодаті, вони раділи з тими, хто радіє. На противагу заздрісникам, ці люди дякували Богові за успіхи та благословіння своїх друзів та колег.

А як реагуємо ми з Вами на досягнення та благополуччя того чи іншого брата чи сестри? Що коїться у нашому серці, коли бачимо, як примножується багатство наших друзів? Чи зважаємо ми на біблійну застерегу «не заздрити»? Справді, тільки Бог може правдиво оцінити наш духовний стан.

Яким чином виявити гріх заздрості в самому собі, як боротися з цим гріхом, аби залишитися переможцем, що каже Слово Боже про заздрості — на всі ці та інші запитання ми намагалися віднайти відповідь на сторінках Святого Писання. Разом із Вами ще раз хочемо прислухатися до Господньої застереги, поради та мудрості. Нехай допоможе нам у цьому Господь!

З повагою,
редакція.

4	Завульований гріх <i>Борис ЗУДЕРМАН</i>
6	Небезпечний ворог <i>Павло РОГОЗІН</i>
13	Нехай серце твоє не заздрить грішним... <i>Ольга ШЕВЧЕНКО</i>
16	Любов... не заздрить <i>Джон МАКАРТУР молодший</i>
18	Який ґрунт у твоєму серці? <i>Олександр ОРИЩИН</i>
26	Стіймо в проломі за дітей та внуків <i>Доля ЛИПНИЦЬКА</i>
28	А жертва хто? <i>Світлана БЕРЕЗА</i>
32	Проповідь справами доброчинності <i>Людмила ЖАКУН</i>
36	10-й ювілейний фестиваль християнської молоді <i>Катерина КОРОТЮК</i>
38	Дотик неба <i>Людмила ЖАКУН, Марія КОРНІЙЧУК</i>
40	За все Тобі я дякую <i>Світлана БЕРЕЗА</i>

Важливою рисою християнина, яка може побороти заздрість, є вдячність. Це ознака нової людини. Вдячність просто не залишає місця заздрості, вона спонукує нас дякувати за успіхи інших і радіти разом із ними.

Василь БАСАРАБА,
“Заздрості серед Божих дітей” с. 7

Одного разу, коли повернувся пізно ввечері додому з групи біблійного навчання, я розмовляв зі своєю дружиною. Моя Галинка почала розповідати про те, як вона провела свій вечір. Я сидів поруч, але подумки ще витав на групі. Я ніби слухав її розповідь, але коли вона дещо перепитала мене, я не знайшов відповіді, адже вже нічого не пам'ятав. Якщо під час спілкування я не зовсім зосереджений на тому, з ким розмовляю, то не зможу його почути.

Андрій РОМАНЮК,
“Оперція на серці”, с. 21

Дорога дитино, якщо ти усвідомлюватимеш, наскільки чудова Моя любов до тебе і наскільки велика спадщина, яку Я дав тобі, ти ніколи нікому не заздритимеш. Я люблю тебе. А оскільки не можу робити щось недосконало, Я люблю тебе досконалою любов'ю. Немає нікого ні на небі, ні на землі, кого б Я любив більше, ніж тебе. Це істина, яка не має нічого спільного з почуттями. Іноді тобі здається, ніби Я люблю інших більше, коли бачиш, як Я благословляю їх, відповідаю на їхні молитви, зціляю і помазую їх на служіння...

“Любов замість заздростів”, с. 24

Жінка старанно зібрала всі клептики й, наче з дитячої складачки, спробувала скласти пошматований листок великого паперу. Врешті, жінка вже змогла прочитати, що написала її донька: «Чому я люблю свою маму». «Навіть якщо ти багато працюєш і мусиш вирішувати тисячі справ, ти завжди знаходиш час побавитись зі мною. Люблю тебе, мамусю, бо я — найважливіша частинка Твого дня!»

Бруно ФЕРРЕРО,
“Один із багатьох днів”, с. 31

ЖУРНАЛ
Засновник і видавець:
Обласне об'єднання
церков евангельських
християн-баптистів
Рівненської області

ВИДАЄТЬСЯ
На кошти добровільних
пожертвувань

ПОТРЕБУЄ
Молитовної та
фінансової підтримки
християн

ЗАПРОШУЄ
ДО СПІВПРАЦІ
проповідників,
поетів, письменників,
композиторів — усіх,
хто хоче і може служити
евангельським словом

Пишіть на адресу:
33001, м. Рівне,
вул. Дворецька, 41

Телефонуйте:
(0362) 63-34-11

E-mail:
shevchuk_luda@mail.ru

НАД НОМЕРОМ
ПРАЦЮВАЛИ:

Головний редактор
Михайло Ільюк

Літературний
редактор
Олена Ярмушко

Редакційна колегія
Святослав Карп'юк
Людмила Шевчук
Людмила Жакун
Ліна Бородинська
Світлана Береза

Дизайн
і комп'ютерна верстка
Віра Фесянова

Реєстраційний номер
РВ № 377
28 січня 2004 року

Часопис надруковано
у ТЗОВ “Каліграф”, м. Рівне,
вул. Київська, 69,
тел. (0362) 64-24-32

© тексту, малюнків, фото,
оформлення “Свічник”, 2008 р.

При передруку матеріалів
посилання на часопис
обов'язкове

Обсяг — 14 аркушів
Друк — офсетний
Тираж — 1300 примірників
Розповсюдження безкоштовне
Журнал виходить щоквартально
Замовлення №

ЗАВИДЛИВІСТЬ ТА ГРІХ

Ще з давніх-давен люди помітили згубність заздрості. Мудреці минулих сторіч застерігали своїх сучасників від цієї вади.

- *Заздрість є печаллю про благополуччя ближнього.*
- *Заздрісник вважає чужі нещастя своїм щастям, а благополуччя інших – своїм нещастям.*
- *Багато хто з нас плаче з тими, що плачуть, але не радіє з тими, що радіють.*
- *Заздрість не дозволяє насолоджуватися тим, що має, оскільки її мучить бажання того, чого не вистачає.*
- *Заздрість не може стерпіти, коли хвалять іншого за добрі справи.*
- *Не піклуючись про власні недоліки, заздрісника мучить досконалість інших.*
- *Ніщо крім смерті, не може примирити заздрість із доброчинністю.*
- *Якщо заздрісник не може перетворити доброчинність ближнього на пороки, то приписує йому погані наміри.*

Заздрість існувала завжди. У найдавнішій книзі людства, Біблії, міститься безліч прикладів, що показують, як заздрість руйнує людські взаємини.

Каїн через заздрість вбив свого брата Авеля. Заздрість стала причиною суперництва між Яковом та Ісавом. Заздрість спонукала братів Йосипа продати його в рабство. Через заздрість Марфа почала обурюватися поведінкою своєї сестри Марії. Та й однією з причин засудження Христа була знову-таки заздрість. Надто вже сильним став Його вплив у народі, що було абсолютно не до вподоби первосвященикам.

Певно, у світі немає жодної людини, яка б ніколи не заздрила. Прояви цього почуття різні. Це можуть бути як ревності або недоброзичливість, так і пожадливість, і користолюбство. Саме про заздрість говорить Бог у десятій заповіді: *«Не жадай дому ближнього свого; не жадай жони ближнього свого, ані раба його, ані невістички його, ані вола його, ані осла його, ані всього, що у ближнього твого (Вих. 20:17)»*.

Чи траплялося коли-небудь у вашому житті, коли ви подумки порівнювали себе з кимось із вашого оточення? І чи робили при цьому висновок, що той, інший, у чомусь вас перевершує? Далі ви роздумували і уявляли, як би було, якби ви могли робити те ж саме, або мали те, що й він. Як би добре вам жилося, яку б пошану мали, а які можливості! Потім після таких мрій ви поверталися у реальність і помічали, що з вами щось відбулося. Ви бачите лишень переваги інших і свої недоліки. Ви стаєте не задоволені собою, своєю долею. Чи знаєте, що у такому випадку всередині вас народилося? Заздрість.

Що ж таке заздрість?

Давайте докладніше розглянемо історію вбивства Авеля Каїном. Все розпочалося з того, що жертва Авеля була приємна Богові, а жертва Каїна — ні. До вбивства Бог, як добрий Наставник, звертається до Каїна з повчанням: *«Чого ти розгнівався, і чого похилилось обличчя твоє? Отож, коли ти добре роби́тимеш, то підіймеш обличчя своє, а коли недобре, то в дверях*

гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мусиш над ним панувати» (Бут. 4:6-7). Каїн не послухався голосу Божого, його погляд залишався уперто спрямованим донизу. Він не міг змиритися з тим, що Бог Авелеву жертву прийняв, а його — ні.

У чому ж причина? Можливо, в тому, що в серці Авеля жила радість. Каїн же був людиною недоволеною. Він тільки виконував свої обов'язки, але внутрішнього задоволення це йому не приносило. Благословіння Бога не викликали в його серці ні радості, ні подяки. Та зате він уважно спостерігав за своїм братом. Він порівнював. Це викликало недоброзичливість. «Бог обділив мене. В Авеля всього більше, ніж у мене. Він має великі стада. Бог про нього піклується більше, ніж про мене». Переваги Авеля стали для Каїна неподоланною перешкодою. Гнилизна недоброзичливості вилилася і принесла страшні плоди. Каїн убив свого брата.

Кому ж він цим нашкодив більше? Передусім — самому собі. Полегшення він не дістав. Заздрісник

завжди насамперед шкодить собі, а не тому, кому заздрить.

Я чув про одного чоловіка, якого буквально з'їдала заздрість. Хоча він був не найгіршим, але завжди дивився на тих, хто кращий за нього. Він завжди почувався обділеним. Честолюбство примушувало його прагнути бути кращим за всіх. Для цього він готовий був працювати вдень і вночі. Згодом його здоров'я повністю зіпсувалося, що призвело до плачевних наслідків. Лікарі вимушені були зробити термінову операцію на шлунку.

Пізніше, коли цей чоловік роздумував про себе і свій стан, він прийшов до висновку, що сам у всьому був винен. Він ненавидів свої обмежені можливості. Це викликало в ньому гірку заздрість і непереборне прагнення бути у всьому кращим. Таке самопочуття набрало хворобливу форму і призвело до важкої виразки шлунку. Зустріч із віруючими людьми допомогла йому. Він покаявся перед Богом за свої думки, свою заздрість і отримав прощення.

Отже, що ж таке заздрість, друзі? Заздрість

— це свого роду сліпота. Людина не бачить власних дарів і переваг, а повністю концентрується на перевагах інших. Заздрісник вважає своїми ворогами і тих, які його нічим не образили. Їхня провина в його очах полягає просто в тому, що вони чимось кращі.

Заздрість ще більш непримиренна, ніж ненависть. Якщо ненависть ще можна утамувати якоюсь жертвою, то для заздрості всього мало. Якщо людина має в собі заздрість, вона з хворобливою постійністю шукатиме об'єкт, якому можна заздрити. Хтось сказав: «Заздрісник тужить, коли дивиться на більш благополучних, і бачить, що він не рівня їм; тужить, коли бачить рівних собі, і бажає перевершити їх; сумує, коли дивиться на нижчих, побоюючись, аби вони не порівнялися з ним або ж бодай не перевершили його».

Які наслідки заздрості? Один давній мудрець висловився так: «Заздрість — пристрасть несправедлива, тому що обурює спокій усіх добрих; і справедлива, оскільки сушить тих, що живлять її».

Перший наслідок полягає в тому, що заздрісник нищить сам себе. А все починається з його здоров'я. Багато хвороб з'являються у людини внаслідок заздрості. Побачивши когось, кому начебто краще живеться, порушується внутрішній спокій, з'являються безсонні ночі, переживання, зайве роздратування, внутрішній дискомфорт. Людина забуває про мир і рівновагу. Це обов'язково призводить до порушення здоров'я. Будь-який внутрішній дискомфорт руйнує фізичне здоров'я людини, а надто — заздрість.

З одного боку, людині властиве бажання

мати успіх і визнання за свою працю. Це — одна з основних потреб людини. Зазвичай успіх і визнання роблять людину щасливою, але заздрість руйнує це щастя. Вона звужує наше сприйняття. Іншими словами, ми раптово не помічаємо власного благополуччя, не помічаємо всього того, що вміємо і маємо. Наш погляд спрямований лишень на те, чого ми не вміємо, чого ще не досягли, чого ще не маємо. Прагнення жити наповненим хорошим життям перетворюється на гонитву за перевагами інших.

Заздрість має ще один наслідок. Вона не приємна Богові, тому що є гріхом. У Біблії є безліч засторог від заздрості. У Посланні до римлян Павло описує стан людини, що живе без Бога: *«А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, — щоб чинили непристойне»* (Рим. 1:28)

Серед згаданого переліку Павло називає і заздрість, а потім відзначає: *«Ті, хто чинить таке, варті смерті...»* (вірш 32).

Іншими словами, заздрісники грішать. Їхній стан є не до впадои Богові. Заздрістю людина висловлює свою невдоволеність тим шляхом, яким Бог її веде. У Посланні до галатів (5:19-26) Павло перераховує діла плоті в людині і згадує серед них заздрість: *«... не завидуймо один одному!»*

«Заздрісник жодним чином не годиться для неба, тому що там теж існує відмінність він не радів би, а тільки отруював

блаженство інших!» — цей вислів належить одному мудрецеві церкви.

Як боротися із заздрістю? Чи можна взагалі перемогти її?

Можна, і почати треба зі встановлення діагнозу. Мені здається, що це є найважчим у житті людини — встановити діагноз, зізнатися самому собі, що з тобою щось не гаразд. Судити себе — це найважчий суд. Багато людей, будучи хворими, не йдуть до лікаря через страх почути поганий діагноз. Але кому вони цим роблять гірше? Звичайно, собі.

Якщо ми хочемо позбутися заздрості, то повинні встановити свій діагноз. Ми повинні збагнути, що смертельно хворі на проказу заздрості. Ми маємо зрозуміти, що, перебуваючи в такому стані, у вічності загинемо. Ми ніколи не зможемо побачити Ісуса Христа, якщо в нашому серці залишиться хоча б краплина заздрості. Потім ми повинні знайти того, хто зміг би нам допомогти. Ісус говорить: *«Прийдіть до Мене, усі*

струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм» (Мт. 11:28-29). Біля Його хреста ми можемо скласти все, що нас мучить і заважає жити. У тому числі і заздрість. Ми можемо цілком довіритися Ісусові. Він заспокоїть усі пристрасті, що вирують у нас.

Ми повинні повірити, що Бог створив нас правильними, що ми все маємо, аби жити щасливим життям, що Бог нас нічим не обділив і не образив. Ми повинні чекати того, як Бог поведе нас далі і що зробить із нашого життя. Тоді ми побачимо, що не тільки зморшки почнуть розгладжуватися на нашому обличчі, а й на душі стане набагато легше. З'являться спокій, радість, безтурботність. Та й деякі тілесні хвороби зникнуть.

Потім нам необхідно свідомо привчати себе дякувати Господу. Подяка — це ознака нової людини.

Дякуючи Богові, ми виявляємо свою залежність від Нього. Подяка оберігає нас від заздрості. Вона виганяє її. І тоді ми побачимо, що можемо дякувати там, де ще вчора заздрили. Ми зможемо дякувати за блага, які Бог дає нашому ближньому.

На закінчення своїх роздумів залишу ще один вислів мудрої людини: «Коли бачиш багатство, славу або світську владу, подумай про те, що в цьому є тлінного, тоді уникнеш приманки».

Борис ЗУДЕРМАН,
радіопроповідник.

Біля Його хреста
ми можемо скласти все,
що нас мучить
і заважає жити.
У тому числі і заздрість.
Ми можемо цілком
довіритися Ісусові.
Він заспокоїть усі пристрасті,
що вирують у нас.

Заздрість — це відчуття досади і роздратування, викликане успіхом, перевагою або благополуччям ближнього.

іншого духовного працівника. У цьому, слід сказати, відмінна риса заздрості. Інші, подібні до неї гріхи, викликають зло, що оточує нас, а за-

«Бо він (Пилат) знав, що Його через заздрості видали первосвященики» (Мк. 15:10).

Гріх заздрості не ходить одинаком. Піддавшись відчуттю заздрості,

Якщо заздрість оволодіває серцем віруючої людини, то вона присікає його подальше духовне зростання. Тому Священ-

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ВОРОГ

В очах заздрості будь-який успіх ближнього — злочин. Заздрісник, бачачи іншу людину щасливою, сам негайно стає нещасним.

Хто із смертних цілком вільний від заздрості? Це згубне відчуття — наріжний камінь світського життя, що оточує нас. Не вільне від заздрості і серце плотського християнина: «Учинки тіла явні, то є: ...ворожнечі, сварки, заздрість... гнів, суперечки, незгоди...»

(Гал. 5:19-20). До таких віруючих і писав апостол Павло: «Коли ж гірку заздрість та сварку ви маєте в серці своєму, то не величайтесь та не говоріть неправди на правду...» (Як. 3:14). Іншими словами, не обманюйте самих себе і людей, кажучи їм, що ви відроджені «діти Божі». «... Бо коли заздрість, та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не по-людському робите?» (1 Кор. 3:3).

Іноді заздрості вдається звити собі тепле гніздо в серці того або

*Я небезпечніший за будь-які з'єднання армій світу.
Я уражаю більшу кількість людей, ніж солдати всіх націй.
Я завдаю гіршої руйнації будинкам і домашнім вогнищам,
ніж бомба.
Я знаходжу свої жертви серед багатих і бідних, молодих
і літніх людей, серед учених і неуків.
Я перешкоджаю успіхам будь-якого
запропонованого плану.
Мене можна знайти скрізь:
у будинках і майстернях, у конторах і на вулицях.
Я приношу духовну руйнацію, приниження і смерть.
Проте є мало людей, які намагалися б уникнути мене.
Я часто стою біля твоїх дверей і згодом знову завітаю.
Я твій смертельний ворог.
Моє ім'я — заздрість.*

здрість, навпаки, може виникнути, коли людина дивиться на чисті справи і святі подвиги. Чим, приміром, була викликана заздрість у серці Каїна, як не гідним і богоугодним життям свого брата? «... А за що він забив його? Бо лукаві були його вчинки, а брата його — праведні» (Ів. 3:12). Корей, Датан та Авірон позаздрили духовному авторитету Мойсея та Аарона; Саул вчинив замах на життя Давида; вавилонські сатрапи намагалися позбутися Даниїла. Заздрість не оминула і Самого Христа:

людина не здатна вже чинити опір іншим відчуттям: засудженню, наклепу, ненависті. Так було, коли «первосвященик, уставши, та й усі, хто був із ним, хто наляжав до саддукейської ересі, переповнилися заздрощами, і руки наклали вони на апостолів, і до в'язниці громадської вкинули їх» (Дії 5:17-18). Бо «ввесь труд та ввесь успіх учинку, викликає заздрість одного до одного...» (Екл. 4:4).

не Писання радить новонаверненим віруючим відкласти «усяку злобу, і всякий підступ, і лицемірство, і заздрість, і всякі обмови...» (1 Петр. 2:1).

Якщо заздрість проникає в церкву, то вона паралізує і руйнує будь-яку духовну роботу «бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!» (Як. 3:16).

Заздрість здатна неблаготворно впливати на фізичне здоров'я людини: «Лагідне серце — життя то для тіла, а заздрість — гнилизна костей» (Пр. 14:30).

Як же позбутися такої згубної вади? Як зцілитися від цієї болісної духовної прокази? Шляхом глибокого та щирого жалю про вчинене, покаяння, постійного перебування в Христі, шляхом наслідування Його. Ісусу всі заздрили. Він же не заздрив нікому. «Любов... не заздрить...» (1 Кор. 13:4).

Павло РОГОЗІН,
християнський письменник.

ЗАЗДРОСТЬ СЕРЕД Божих дітей

*«Бо де заздрість
та сварка, там безлад
та всяка зла ріг» (Як. 3:16)*

Із гріхопадінням у серце людини ввійшов гріх. Відтоді життя перших людей докорінно змінилося: гріх непослуху вніс страшну трагедію в долю людства. Серед багатьох гріхів, які увірвалися в життя людини, з'явилася і заздрість. У Біблії читаємо багато прикладів, які показують, як це негативне почуття зруйнувало людські стосунки. Але найстрашнішим його проявом стало засудження Ісуса Христа на хресну смерть.

Вплив Божого Сина на народ дуже непокоїв первосвящеників. Всі Його благодіяння сильно драгували їх. І для того щоб позбутися свого потужного опонента, ці люди вдалися до неправдивих оскаржень.

Коли проникнемо в душу книжників і фарисеїв, то побачимо, що насамперед заздрість приспала їхнє сумління. А далі, виділяючи смертоносну отруту підозри та гіркоти заздрісних думок та образ, повністю викривила істину в їхніх очах. Холодне серце книжників та фарисеїв сповнилося обуренням, а язик став виголошувати звинувачення на свою жертву. І хоча їхні кривосвідчення заперечували одне одного, зрештою ж, вони зробили свою чорну справу.

Заздрість — потужна зброя диявола. Це духовна

Під час одного з духовних пробуджень народ масово йшов на проповіді заїжджого благовісника. Але ось у місто приїхав ще один проповідник, і його проповіді стали привертати слухачів більше, ніж проповіді першого служителя. Перший став заздрити другому. Потім він розповідав: «Перемогти свою заздрість я зміг тільки тоді, коли став щодня молитися за свого «конкурента». Я й досі молюся за нього!»

Щоб випустити зі свого серця заздрість, потрібно в ній зізнатися — зізнатися собі і Богові. Якщо заздрість від цього не зникає, потрібно почати молитися за того, кому ми заздримо. А дізнатися, що заздрість зникла, дуже легко. Коли почнете радіти чиймсь успіхам, ось тоді це точно означає, що від вашої заздрості не лишилося й сліду.

сліпота, яка несе з собою гіркоту образ та бід. Вона навідується як до бідних, так і до багатих, як до простих, так і до освічених. Ця нищівна «пані» поспішає оселитися не тільки в серцях зовсім чужих одне одному людей, а й у серцях найрідніших. Вона старанно трудиться не лише серед своїх цінителів, тобто плотських людей, а й, на жаль, намагається проникнути навіть у церкву. Що ж відбувається, коли в серце християнина вкрадається заздрість? Відповідь знаходимо у Посланні Якова 3:16: «...там безлад та всяка зла ріг».

Коли заздрість знаходить прихисток у серці якогось брата чи сестри, в церкві виникають проблеми. Людина, засліплена

заздрістю, не зупиниться ні перед чим: вона може звести наклеп на іншого, принизити його, зганьбити. Така людина просто не хоче бачити своїх дарів, всього того, чим наділив її Творець, а повністю зосереджується на перевагах інших людей. Вона починає помічати, що хтось краще за неї співає, краще проповідує, краще звершує Божу справу, займає почесніше місце в церкві. Серце сповнюється обуренням, а язик звинувачує невинного. Заздрісна людина вважає своїм ворогом того, хто її ніколи не ображав.

Заздрість неминуче призводить до руйнівних наслідків. Насамперед, вона згубно впливає на особисте здоров'я: людина просто нищить себе. Її

погляд постійно спрямований тільки на те, чого вона не вміє, чого у неї немає і чого вона не досягла. Заздрісна людина не може мати правильні стосунки з Богом, вона вгашає Духа Святого, а тому перестає духовно зростати.

Богові дуже неприємна заздрість, тому неодноразово в Біблії читаємо про серйозні застереження щодо цього гріха. «Легідне серце — життя то для тіла, а заздрість — гнилизна костей» (Пр.14:30). «Бо коли заздрість та суперечки між вами, то ти ж ви не тілесні, і хіба не по-людському робите?» (1Кор. 3:3).

Особисті успіхи інших людей, особливо в служінні, мають приносити велику радість і благословіння для нашого життя. На цьому має бути зосереджена наша пильність, наш погляд. Через таке життя, посвячене Господу, ми принесемо більше плоду, більше слави для Його святого імені. Живучи інтересами інших людей, їхніми проблемами, нам не буде часу зосереджуватися на собі, своїх нестатках.

Важливою рисою християнина, яка може побороти заздрість, є вдячність. Це ознака нової людини. Дякуючи Богові, ми виявляємо нашу любов до Нього. Вдячність просто не залишає місця заздрості, вона спонукує нас дякувати за успіхи інших і радіти разом із ними.

«Дивлячись на Ісуса» (Євр. 12:2) — нехай це буде девізом і метою нашого повсякденного життя. Тільки Він зробить наше життя щасливим і благословенним.

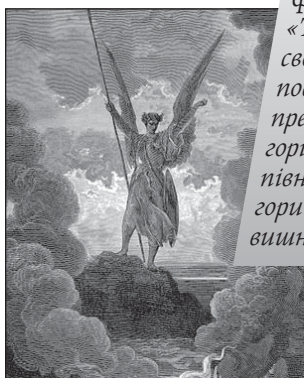
Василь БАСАРАБА,
пастор церкви с. Городище.

КРІЗЬ ПРИЗМУ СЛОВА

Заздрість часто є причиною насильницьких злочинів. Коли людина не задоволена тим, що має, вона стає недовірливою і скрізь бачить підступи таємних або явних ворогів. Вона може заздрити будь-чому: досягненням, успіху, популярності, гарній роботі, багатству, привабливій зовнішності, навіть духовності. І тоді, щоб компенсувати власні невдачі, починає зле говорити про інших або жаліти себе, іншими словами, дає волю низьким почуттям.

Біблія наводить багато прикладів, коли заздрість призводить до гірких наслідків. Розглянемо деякі з них.

Через заздрість люцифер повстав проти Бога: «Ти ж сказав був у серці своєму: «Зійду я на небо, повище зір Божих поставлю престола свого, і сяду я на горі збору богів, на кінцях північних, підіймуся понад гори хмар, уподібнюсь Всевишньому!» (Іс. 14:13-14)

Каїн позаздрив своєму братові Авелю, тому що жертва Авеля була прийнята Господом Богом, а його власне приношення – ні. Заздрість не давала йому спокою: як хотілося отримати те, що дісталося іншому! Образа штовхнула його на вбивство.

«Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!» (Як. 3:16).

Коли Єва, послухала спокусника і повірила йому, у неї виникло бажання мати знання. Вона позаздрила Єдиному Богові.

«Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло» (Бут. 3:5).

Рахіль заздрила Лії, що та мала дітей.

«І побацила Рахіль, що вона не вродила Якову. І заздрила Рахіль сестрі своїй...» (Бут. 30:1).

Сини Якова заздрили Йосипові, оскільки батько любив його більше, ніж інших синів. «Патріархи позаздрили Йосипові, і продали його до Єгипту» (Дії 7:9).

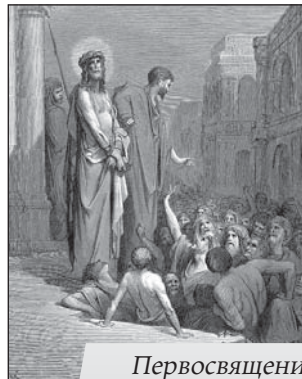
«І сталося, як вони йшли, коли Давид вертався, побивши филистимлянина, то виходили жінки з усіх Ізраїлевих міст, – щоб співати та танцювати назустріч царя Саула, із бубнами, із радістю, та з цимбалами. І викрикували ті жінки, що грали, та й казали: Саул повбивав свої тисячі, а Давид – десятки тисяч свої! І дуже запалився Саулін гнів, і та річ була неприємна йому, і він сказав: «Давидові дали десятки тисяч, а мені дали тисячі, – йому бракує ще тільки царювання! І від того дня й далі Саул дивився заздрісним оком на Давида» (1Сам. 18:6-9).

Гаман, головний міністр і радник царя Ахашвероша, через заздрість хотів убити Мордехая і всіх євреїв. «І побачив Гаман, що Мордехай не падає на коліна й не вклоняється йому, — і Гаман переповнився лютістю... І погорджував він у своїх очах простягнути руку свою не тільки на Мордехая, самого його, бо донесли йому про Мордехайв народ, і Гаман шукав випадку вигубити всіх юдеян, що були в усьому Ахашверошевому царстві, народ Мордехайв» (Ест.3:5-6). Він навіть приготував дерево, щоб на ньому повісити Мордехая, проте повісили на ньому самого Гамана.

Заздрісні князі при дворі царя Дарія і сатрапи змовилися проти Даниїла, якого цар хотів поставити над усім царством. «Тоді найвищі урядники та сатрапи стали шукати пригини оскаржити Даниїла в справі царства, але жодної пригини ги вади знайти не могли, бо той був вірний, і жодна помилка ги вада не була знайдена на нього» (Дан.6:5). Зловмисникам вдалося досягти своєї мети лише частково: Даниїла було кинуто до лев'ячої ями. Але Бог був із ним, і він залишився неушкоджений.

В оформленні використані біблійні ілюстрації Гюстава Доре.
<http://creationism.org>

У притчі про робітників у винограднику йде мова про те, що ті, які працювали лише одну годину, отримали таку ж платню, як і ті, хто працював цілий день. І коли вони за-ремствували, господар одному із них відповів: «Чи ж не вільно мені зо своїм, що я хогу, зробити? Хіба око твоє заздре від того, що я добрий?» (Мт. 20:15).

Первосвященики заздрили Ісусові, тому що за Ним пішло багато народу (Ів.11:48). Вони боялися, що римляни можуть прийти і забрати від них «Край і народ». Крім цього, вони самі себе вважали праведниками. На їхню думку, майбутній Месія мав би об'явитися народові через них. А сталося навпаки, бо Ісус навчав, що здорові лікарі не потребують, а праведні — спасіння (Мр.2:17). Тому Ісус до них — «праведних» — не пішов, а, обминувши їх, пішов до простого люду, тобто до тих, які потребували покаєння. Це й викликало в них заздрість та гнів.

«Мав же намісник звизгай відпускати на свято народові в'язня одного, котрого хотіли вони. Був тоді в'язень відомий, що звався Варавва. І, як зібрались вони, то сказав їм Пилат: «Котрого бажаєте, щоб я вам відпустив: Варавву, ги Ісуса, що зветься Христос?» Бо він знав, що Його гезез заздроці видали (Мт. 27:15-18).

Апостол Павло свого часу помічав, що «одні, правда, і гезез заздроці та колотнегу, другі ж із доброї волі Христа проповідують» (Фил. 1:15).

Юдеї заздрили Павлові, тому що його слухали. «Як юдеї ж побалили натовп, то наповнились заздроців, і стали перегити мові Павла та богозневажати» (Дії 13:45).

А що сказав би апостол Павло, якби йому довелося сьогодні відвідати церкви і сучасних проповідників?

Гюстав Доре.
Брати
продають
Йосипа.

ЙОСИП

ЯК ЖЕРТВА ЗАЗДРОСТІ

Яне буду переконувати тебе, дорогий читачу, в тому, що заздрість існує. Вона є реальною настільки, наскільки реальними є ніч, темрява або ж сліпота.

Роздумуючи над таким явищем, як заздрість, на думку спадають різні її визначення. Ось пояснення Тлумачного словника української мови: «Це почуття роздратування, досади, викликане якоюсь перевагою, вищстю чи добробутом іншого; пристрасне бажання мати що-небудь, досягти того, що є в іншого». Мудрі ж люди так пояснювали заздрість: «Це прихована ненависть», — доводив Бальзак. «Заздрість — це пилка душі, що завдає шкоди й душі заздрісника, й душам, на яких вона спрямована», — розважав Сократ.

Певно, що із заздрістю ми зустрічалися та й зустрічаємося досить часто.

Хтось навіть іронічно натякнув, що «жаба» (під нею потрібно розуміти «заздрість») є національною твариною українців, як колібри в новозеландців. Нехай би це було неправдою!

Однак, спостерігаючи за натурою нашого народу та читаючи українські класичні твори, ми бачимо, що заздрість все-таки притаманна нашим людям, і нерідко українські письменники висміюють цю рису українців, виявляючи всю її отруйну дію. Так, приміром, Герасим Калитка, головний персонаж відомої комедії «Сто тисяч» І. Карпенка-Карого, прагнув оволодіти якомога більшим шматком землі й

дуже заздрив багатшому за нього Жолудю. Він говорив: «Ох земелько, свята земелько, Божа ти дочечко! Як радісно тебе загібати до купи, в одні руки... Приобрітав би тебе без ліку...»

Тепер маю аж двісті десятин — але що то за шматочок?! Он у Жолудя шматочок — так-так! Не спиться мені, не їсться мені... Тут он земля панка Смоквинова продаватиметься. Ай кусочок же! Земля не перепажана, ставок рибний, і поруч з моєю, межа з межею. Але що ж... копиталку не хватає... Де взяти ті гроші? Прямо, як іржа, точить мене ця думка!»

Здається, ця оповідь написана сьогодні, і слова, що говорить Калитка, підслухав сучасний письменник. Проте цій промові понад 100 років!

Як і тоді, так і сьогодні багато українців не мають спокою через оту «іржу». І не спиться їм, і не їсться їм через те, що ближній більше має! Такий стан — це лихо! Це атака диявола, якому потрібно протистояти твердою вірою! Іоан Златоуст говорив, що «заздрість є винаходом сатани», та її необхідно визнати як гріх перед Богом та просити в Нього благодаті для перемоги.

Сумно, коли це явище присутнє ще й у Церкві. Особливо небезпечна духовна заздрість, коли один проповідник заздрить іншому, більш успішному, коли одна хористка заздрить іншій, що має мелодійніший голос. Переконаний, що це накладає свій негативний відбиток на служіння і, найголовніше, засмучує

Господа, Який «через заздрість виданий був».

Біблія приділяє темі заздрості чимало місця й застерігає від негативних наслідків цієї, скажімо, вади.

Давайте прочитаємо біблійну розповідь про Йосипа та його братів. Вона ясно показує нам всю отруйну дію заздрості, а також те, як Бог вмішується в людські стосунки і виправляє катастрофічні наслідки заздрості:

«Ізраїль любив Йосипа більше за всіх синів своїх, тому що він був сином старості його, — і зробив йому різнобарвний одяг. І побачили брати його, що батько їх любить його

через заздрість братів. У Діях 7:9 читаємо: «Патріархи, із заздрості продали Йосипа в Єгипет...» Заздрість — ось причина страждань Йосипа!

Що ж викликало таке негативне почуття у братів? Особливе ставлення батька до нього та особливі Божі плани щодо його життя. Брати Йосипа не могли з цим змиритися! І, замишляючи зло проти Йосипа, ось як говорили: *«Побачимо, що буде із його снів»* (Бут. 37:20). Але Писання каже: *«Бог був із ним [Йосипом], і визволив від усіх його скорбот, і дав йому мудрість...»* (Дії 7:10). Читаючи далі, ми бачимо, як настає мо-

суд, коли кожен отримає відповідно до своїх діл. І заздрісник буде посоромлений; а той, хто став жертвою заздрості, буде потішений Господом.

Історія про Йосипа свідчить не тільки про примирення людини зі своїми заздрісниками і зрадниками, а й про те, як Бог таємничим чином діє в людській долі. Бог спроможний обернути людське зло на добро! Люди зрадили свого брата і продали його в рабство, а Господь поставив його паном над всією землею!

Заздрість не повинна жити в серці християнина, оскільки вона невід'ємно пов'язана з обманом. Вона походить від диявола й глибоко неприємна Богові. Щоразу, коли між людиною й Богом встановлюються істинні та добрі взаємини, диявол за допомогою заздрості намагається перешкодити цьому. Чимало завад на нашому шляху до Бога є наслідком заздрості диявола. Він не тільки одного разу позаздрив людям і звів їх з істинного шляху. Сатана заздрить нам і сьогодні. Насамперед тому, що ми є членами Церкви, що ми — християни, діти Божі, що ми стоїмо на шляху до спасіння, тоді як диявол позбавлений цього спасіння. Отож, коли заздрість входить у наше серце, це означає, що в наше серце входить щось від диявола.

Біблія називає християн синами світла, а заздрість засліплює людину. Вона примушує її думати, що перепорою між нею й Богом чи між нею і якимись матеріальними або духовними благами є інша людина і що, як тільки ця людина буде усунена, всі перешкоди зникнуть.

На жаль, сьогодні заздрість настільки ж реальна, як і за часів Христа, Каїна та Авеля, Йосипа та його братів. Минуло багато сторіч, але людина не змінилася. Тому, коли в наше серце закрадається заздрість до когось, потрібно щосили боротись із нею.

Аби не піддатися дії заздрості, ніколи не слід порівнювати своє життя з життям інших. Не можна ставити собі питання: чому той має більше, ніж я, чому він більш успішний, чому він досягнув такої висоти, а я ні, чому Бог більше благословляє його, а не мене? Ми повинні дивитися на себе, як митник з євангельської оповіді, а не як фарисей. Митник стояв перед Богом, як негідна людина, що заслуговує на покарання, але сподівається отримати милість від Бога. Він ні з ким себе не порівнював, і серце його було вільне від заздрості. Дякуймо Господу за те, що маємо, а не ображаймося на Нього за те, чим не володіємо.

Якщо ж раптом ми стали жертвою чієїсь заздрості, то відразу пригадаймо Христа або ж Йосипа. Довірмося Богові і знаймо, що Господь може зло, націлене на нас, обернути на добро незалежно від того, чи в цьому житті, чи в майбутньому.

Нехай заздрість не володіє нашим серцем, а радше любов! Будемо пам'ятати, що любов до ближнього та заздрість до того ж таки ближнього не сумісні! Отож будьмо зрілими християнами! Оберімо любов, а не заздрість!

Володимир БРИЧУК,
пастор церкви
с. Колоденка.

Щоразу, коли між людиною й Богом встановлюються істинні та добрі взаємини, диявол за допомогою заздрості намагається перешкодити цьому.

більше, ніж усіх братів його, і зненавиділи його і не могли говорити з ним дружною. І бачив Йосип сон, і розповів (його) братам своїм: і вони зненавиділи його ще більше. Він сказав їм: вислухайте сон, який я бачив: ось, ми в'яжемо снопи посередині поля, і ось мій сніп встав і став прямо, і ось ваші снопи стали навкруги і поклонилися моему снопові. І сказали йому брати його: невже ти будеш царювати над нами? Невже будеш володіти нами? І зненавиділи його ще більше за сні його і за слова його...» (Бут. 37:3-8).

Далі оповідається про інший сон Йосипа, про те, як брати, змовившись, продали його в рабство і як Йосип опинився в Єгипті. Скільки він пережив, скільки сумував, скільки плакав! А все

мент істини, коли брати приходять до тепер уже могутнього Йосипа, не впізнають його і, просячи хліба, вклоняються йому. Таким чином, вони втілюють Йосипові сні у реальність. Коли ж згодом цей біблійний персонаж відкрився своїм братам, як же вони налякалися; та як він великодушно простив їх.

Інші приклади із Старого й Нового Заповітів показують нам, з яким підступом та з якою злобою діють люди, одержимі заздрістю. Однак у подібних ситуаціях виявляється й інше: Божественна правда і Божественна справедливість, зрештою, перемагають. Навіть якщо людина була не тільки знеславлена заздрісниками, позбавлена всього, а й убита, то є майбутнє життя, є Божий

Юліус Шнорр фон Карсвельд.
Саул намагається вбити Давида.
Гравюра на дереві

Сорок днів в ізраїльському стані панували сум'яття та панічний страх. Филістимляни зухвало глумилися та гудили військо Господнє. І ніхто не наважувався покласти цьому край. Навіть сам цар оторопів і не хотів ризикувати своїм життям заради Бога.

Але ж ось знайшовся один сміливець — юнак, що ніколи не служив у війську, не носив військових

Як ми відчуваємося з вами, коли про того чи іншого брата або сестру говорять краще, ніж про нас? Чи тишімося разом із тими, хто радіє зі свого досягнення, чи приєднуємося до їхньої радості?

ГІРКИЙ КОРІНЬ ЗАЗДРОЩІВ САУЛА

лаштунків. Він виявив бажання виступити проти чоловіка, що був принаймні вдвічі більший і сильніший від нього. Після тривалих сумнівів цар, зрештою, довіряється цьому непевному хлопчакowi, котрий стверджував, що вбивав і лева, і ведмедя, коли обороняв свою отару, та доручає долю всього народу у руки беззбройного юнака.

В ізраїльському стані — неспокій, у ворожому ж — прокльони і насмішки. А назустріч Голіатові крокує нікому не відомий хлопець Давид. Що ж буде? Кому всміхнеться перемога? За кілька хвилин несподівано на землю з гуркотом падає уражене тіло филистимлянина. Давид, як і обіцяв, переміг ворога.

Народ радів та тішився, звідусіль линував урочистий переможний спів. До слуху царя доносилися відрадні вигуки жінок, що грали на цимбалах: «Саул повбивав свої тисячі, а Давид — десятки тисяч своїх!» (1 Сам. 18:7). Ці слова, наче гострим лезом, наскрізь пронизували серце царя. В грудях поволі закипало гірке відчуття досади. Тріумфальний спів кравав і до того зболене серце, та з оточуючих ніхто цього навіть не помічав. «І дуже запалився Саулів знів, і та річ була неприємна йому, і він сказав: «Давидові дали десятки тисяч, а мені дали тисячі, — йому бракує ще тільки царювання!» (вірш 8).

Здавалося б, Сауле, чому ти так бентежишся? Адже Давид здобув блискучу перемогу в ім'я Бога Із-

раїлю! І вся слава належить тільки Тому, Хто дав цю перемогу. Та й юнак не привласнює її собі.

Думки ж Саулові були проїняті іншим: «Як вони могли про мене — царя, Божого помазаника, висловлюватися гірше, ніж про якогось там пастуха?» Незважаючи на те, що він не видавав зовні ні невдоволення, ні образу, душа його стала руйнуватися. «Від того дня й далі Саул дивився заздрісним оком на Давида» (вірш 9).

Гіркий корінь заздрощів у серці Саула і далі чинив свою чорну справу. «І сталося... напав злий дух від Бога на Саула, і він став несамовитий в себе вдома, а Давид грав своєю рукою, як щоденно, а в Сауловій руці був спис» (вірш 10). Юнакові довелося двічі ухилятися від списа, якого кинув у нього розлючений Саул. Ураженому самолюбству царя не було меж — пізніше він став ганятися за Давидом, аби його вбити.

— Сауле, де твої колісники та слуги? Чому ти зараз спиш не в пишних шатах, а тут, в печері? Що тебе змусило сюди прийти? Навіщо тобі таке життя?

— Я не заспокоюся доти, доки живий той, про кого говорять краще, ніж про мене!

— Але ж чому ти не дякуєш Богові за те, що в твоєму царстві

є такі сміливі юнаки?! Чи ти вже забув, як 40 днів ганьбилось ім'я Бога Ізраїлю? Тоді жоден із воїнів не вийшов на поєдинок із велетнем. Це зробив саме той юнак, якого ти зараз так ненавидиш.

«І боявся Саул Давида, бо з ним був Господь, а від Саула Він відступив» (вірш 12).

Саулова заздрість переросла у ненависть, цілком і повністю оволодівши його серцем. Зрештою, вона привела його до загибелі.

А починалося все з маленького. У серці царя свого часу спалахнула невеличка жаринка заздрощів, а він просто дозволяв їй жевріти. Згодом утворилося полум'я, яке спопелило все добре і святе, що було колись у душі Божого помазаника.

У Приповідях 6:27 читаємо: «Чи візьме людина огонь на лоно своє, — і одіж її не згорить?» Невеличкі жаринки заздрощів у сприятливих умовах швидко спалахнуть полум'ям, яке миттєво обуглить та обпалить нашу душу. Тож не дозволяймо навіть маленьким іскринкам заздрощів мерехтіти в закутках нашого серця. Гріх легше перемагати тоді, коли він лише зароджується в думках, коли ще не встиг глибоко пустити своє коріння.

Людмила ШЕВЧУК

«Поправді Бог добрий Ізраїлеві, Бог — для щиросердих! А я, — мало не послизнулися ноги мої, мало не посковзнулися стопи мої, бо лихим я завидував, бачивши спокій безбожних, бо не мають страждання до смерті своєї, і здорове їхнє тіло, на людській роботі нема їх, і разом із іншими людьми не зазнають вони ударів. Тому то тиха їхньою оздоблює, зодягає їх шата насилля, вилазять їм очі від жиру, бажання їхнього серця збулися, сміються й злосливо говорять про утиск, говорять бундючно: свої уста до неба підносять, — а їхній язик по землі походить...»

Тому то туди Його люди звертаються, і щедро беруть собі воду та й кажуть: «Хіба Бог те знає, і чи має Всевишній відомість, як он ті безбожні й безпечні на світі збільшили багатство своє?» **На правду, надармо очистив я серце своє, і в невинності вимив руки свої, і весь день я побитий, і щоранку покараний... Коли б я сказав: «Буду так говорити, як вони», то спроневірився б я поколінню синів Твоїх. І роздумував я, щоб пізнати оте, — та трудне воно в очах моїх, аж прийшов я в Божу святиню, — і кінець їхній побачив...!» (Пс. 72:1-18).**

Після того як Божий ковчег був перенесений до скинії (1Хр. 16:4-5), Давид «*призначував перед Господнім ковчегом із Левитів служачих, щоб вони визнавали, і прославляли, і хвалили Господа, Бога Ізраїлевого. А Асаф був головою...голосно грав на цимбалах*» (1 Хр. 16:4).

73-й Псалом змальовує душевні переживання цього чоловіка. Порівнюючи своє життя з життям безбожних, Асаф був сильно збентежений. Йому здалося, що горе та скорботи, болі та переживання Бог посилає лише тим, хто боїться Його, а гордих та нечестивих — від цього оберігає. «Бо лихим я завидував, бачивши спокій безбожних» (вірш 3). Вірний слуга засмутився. Він мучиться, оскільки бачить таку, на його погляд, несправедливість і ладен навіть звинуватити Бога в несправедливості та байдужості. Асаф виказує свої сумніви: «*Направду, надармо очистив я серце своє, і в невинності вимив руки свої...*» (вірш 13). Псалмоспівцю важко зрозуміти, чому «*безбожні й безпечні на світі збільшили багатство своє?*» (вірш 12). Він передусім бачив зов-

нішнє благополуччя цих людей і не помічав їхні внутрішні проблеми та відсутність душевного спокою.

Чи не заздriamo бодай ми з вами тим, хто насолоджується життям і не згадує при цьому імені Господнього? Можливо, іноді й у нас виникає питання, чи варто вести благочестивий спосіб життя, якщо ті, хто відкидає Бога, більше того, навіть насміхаються з Нього, живуть набагато краще матеріально, ніж благочестиві. Маючи все, чого душа забажає: просторі будинки, дорогі автомобілі, недешеві меблі та вишуканий одяг — вони процвітають. На перший погляд, здається, що цю когорту людей всі турботи та життєві негаразди просто обминають. «Чи варто жити праведним життям?» — як колись і Асаф, запитуємо самих себе. Проте чуємо бентежну відповідь: «*...Мало не послизнулися ноги мої, мало не посковзнулися стопи мої, бо лихим я завидував, бачивши спокій безбожних*» (вірші 2, 3).

Сумно, коли серця Божих дітей сповнені заздрощів, але ще гірше, коли вони заздять безбожникам.

Пригадую недалекі часи атеїзму. Скільком молодим людям були зачинені двері до вищих шкіл лише через те, що вони були християнами! Найкращими фахівцями на робочих місцях ігнорували, їх принижували і з них насміхалися лишень через те, що вони визнавали Господа своїм Спасителем. Проте ті, хто не мав ніяких, навіть моральних принципів, обіймав керівні посади і постійно просувався кар'єрними сходами. Слава Богові, віруючі твердо обстоювали християнські позиції, хоча, на превеликий жаль, були й такі, хто «на певний час» відходив від того, чого був навчений

батьками і до чого покликаний. Кінець багатьох із таких людей був жалюгідний. Вони свого часу «*позаздрили*» безбожникам і звернули з Господньої стежки.

Асаф «*прийшов в Божу святиню, — і кінець їхній побачив*» (вірш 17). І що сталося опісля? Коли він заглянув за завісу, побачив дещо інше, чого до цього ніколи не помічав. Він зрозумів, який кінець чекає нечестивих, і поверхове тимчасове благополуччя безбожників стало його страхати. Асаф залишив свої заздрісні думки і перестав бажати їхньої долі. Ще зовсім недавно він дивився на цих людей із захопленням, а тепер його охопив страх. Псалмоспівець побачив кінець цих злих людей.

Кінець земної мандрівки настане і для тих, хто ходить перед Господом у страху. Однак це буде зовсім інший кінець. Бо ж велика різниця між тим, що чекає нечестивого і що — віруючу людину.

«*Хто є мені на небесах, окрім Тебе? А я при Тобі на землі не бажаю нічого!*» (вірш 25). Асаф відвернувся від блиску земних скарбів і повернувся до істинного скарбу, що на небі. Він зрозумів, що Бог є дорожчим для нього за всі земні скарби, котрих він так бажав, всю славу і всі блага, до яких так поривався, позаздривши лихим. Бог став його скарбом не тільки на небі, а й на землі. Асаф збагнув найбільшу істину: порівняно з Господом усе земне — це ніщо: «*...При Тобі на землі не бажаю нічого!*»

Отож і ти, милий друже, «*...не заздри безбожним*» та «*нехай серце твоє не завидує грішним, і повсякчас пильний тільки страху Господнього*» (Пр. 24:19; 23:17).

Ольга ШЕВЧЕНКО.

НЕХАЙ СЕРЦЕ ТВОЄ
НЕ ЗАЗДРИТЬ ГРІШНИМ...

Уся сім'я жила в наметі на пагорбі, що з трьох сторін поріс густим теребінтом. Із четвертого боку відкривався вигляд на райський сад, де почалося їх безгрішне життя і звідкіля їх було вигнано за порушення Божої заповіді: не їсти плодів із дерева пізнання добра та зла.

Дуже часто і батько, і мати з болем у серці запитували одне одного:

— Невже це було реально: і райська краса, і наше блаженство, і бесіди з Богом, і ангельські співи, і покірність нашій волі всіх звірів і птахів, і аромати едемських квітів, і впевненість у тому, що завтра буде те ж саме, що бачимо і чуємо сьогодні?

Замість відповідей на ці запитання, вони важко і протяжно зітхали. І ці зітхання свідчили про те, що їхнє минуле життя не сон, а прекрасна реальність, яка змінилася на важку працю у поті чола і втому виснаженого тіла.

Із теперішнього місця проживання вони завжди бачили вогненний меч ангела, що перегороджував вхід до колишньої оселі.

Тепер перше земне подружжя мало одну єдину втіху — дітей. І Каїн, і Авель були працелюбними, слухняними, ласкавими. Щоправда, Каїн іноді був норовистим і різким. Слухаючи розповіді батьків про райське життя, він із тугою запитував:

— Невже ви не могли обійтися без цих нещасних плодів пізнання добра та зла? Якби ви цього не зробили, ми б усі зараз блаженствували в раю, а не витрачали час на садівництво, овочівництво та догляд за худобою.

— Так, ми згрішили, — ніяково зізнавалися батьки, — ми піддалися спокусі, це не можна виправити. Не бери з нас прикладу і, коли тебе захоплюватиме гріх, пануй над ним, аби потім не страждати все життя.

— Я знаю, що мені робити. Бог ще не відбрав у мене розуму, — зарозуміло відповідав Каїн.

Тоді Авель заколював ягнятко і засмажував його. Каїн приносив багато різних фруктів та овочів. У такі дні діти були особливо ласкавими. Батьки хвалили їх за старанність і шанобливість. Авель завжди сідав поряд із матір'ю і пригощав її найсмачнішими шматочками. Каїн уможувався біля батька, підносячи

йому соковиті фрукти.

Після таких днів знову розпочиналося трудове життя — із потом на обличчі та з ломотою в кістках.

Увечері, після заходу сонця, сини поверталися до намету і, повечерявши, лягали спати. Каїн стелив собі ліжко просто неба. Із пагорба добре виднілося полум'я вогненного мечабіля райських воріт, і це знову змушувало страждати первістка.

— Ніколи не пробачу батькам їх легковажного гріхопадіння, з вини якого ми приречені на постійну виснажливу працю!

Іноді він не міг заснути до ранку. Стогін вилітав із його грудей і будив Авеля, який спав

у наметі. Тоді той підходив до нього і ласкаво запитував:

— Братику, що з тобою?

— Страждаю. Якби ми були щасливі, якби жили в раю!

— Винуватий змій — це він спокусив матір, а вона — батька.

— Винуваті тільки вони, а не змій! Хіба не можна було сказати йому: «Замовкни, всі твої небиліці — вигадка! Ніколи ми не будемо, як боги!

— Я не засуджую матір і батька, — говорив Авель, — мені шкода їх. Адже ми знаємо про рай тільки з їхніх розповідей, а вони багато років переживали це блаженство. Уявляєш, як вони страждають? Я змирився

“...В дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання, а ти мусиш над ним панувати”.
Буття 4:7

ПЕРШІ СЛ

Світанковий туман вкрив прозорою пеленою пагорби та долини. Подув вітер. Здавалося, він плакав разом із матір'ю...

На ще чистій від гріха землі скоївся перший злочин. Чому ж відбулася ця чорна справа? Без сумніву, Авель ніколи не завдавав страждань братові. Але Каїна дратувало мирне обличчя брата. Його дружелюбна душа була для братовбивці щоденним викриттям. Це дратувало його.

Бог застеріг Каїна: «В дверях гріх підстерігає. І до тебе його пожадання...» Однак він не послухався застереження. Каїн не вирвав отруйного паростка заздрості та недоброзичливості зі свого серця. А той ріс і ріс, і згодом заздрість перетворилася на ненависть. А потім на полі в мовчазно-моторошній самотності відбулося вбивство через ненависть.

О, якби Каїн прийшов до Бога і сказав: «Боже, заздрість пожирає моє серце! Збережи мене від самого себе!» Господь допоміг би йому, але Каїн не прийшов. Ось так заздрість і залишилася в його серці, а відтак перетворила людину на людиноненависника, вбивцю.

БОЗИ

з нашим життям. Ми ситі, одягнені, біля нас батьки, а те, що я щоденно пасу стада, аніскільки не виснажує мене. Телята і ягнята дуже грайливі та милі. Змирися і ти, Каїне, не думай про рай. Адже у тебе стільки радощів — спочатку квітучі дерева, потім — соковиті красиві плоди. А скільки овочів у твоєму городі, вони такі смачні і поживні! Дякуватимемо Господеві за всі ці дари!

Одного разу брати вирішили принести жертву Вседержителю: Авель — від стад своїх, Каїн — від земних плодів. На жертву Авеля зійшов вогонь із неба, плоди ж Каїна не зайнялися. Це обурило відкиненого; його серце запалало заздрістю, і він відразу ж, не володіючи собою, убив ні в чому не винного брата.

Того вечора Адам і Єва, чекаючи на синів, залишилися без вечері.

— Що з ними трапилося? — турбувалася мати.

Каїн з'явився біля шатра опівночі — похмурий, насуплений, мовчазний.

Мати з тривогою запитала:

— Каїне, ти не бачив Авеля?

Нічого не відповівши, син заховався в мороці ночі.

— Поїж що-небудь, — сказала Єва Адамові.

— Та мені не до їжі, піду пошукаю Авеля.

— То ж він не маленький, не міг заблукати, напевно, скоро повернеться, адже завтра йому знову треба пасти стада. Лягай спати, вже за північ.

— Ні, не можу, серце крається.

Єва побігла до пасовища. Пагорби та камені змінилися на м'яку траву долин. На великому лузі спало стадо. «Ось тут повинен бути він», — подумала мати.

— Авелю! — голосно покликала вона. Відлуння відгукнулося серед пагорбів: «А-в-е-л-ю...»

— Можливо, частину стада він залишив тут, а з іншою — пішов на інше місце? Піду до ангела біля райських воріт, запитаю його.

Полум'я вогненного меча наближалося. Гострі камені різали босі ноги жінки. Ангел перегородив вогнем вхід до раю.

— Я не піду туди, — сказала Єва ангелові, — скажи, мій син Авель не проходив повз рай зі стадами?

— Бідолашна мати! — відповів ангел. — Мені шкода тебе: додому твій син більше ніколи не повернеться. Його вбив Каїн. Смерть навіки заплющила його очі і зупинила його серце.

Слово «смерть» і «вбив» були не зрозумілі матері.

— Але де він? Я хочу його знайти і привести до намету.

— Йди ліворуч, піднімися на пагорб, там побачиш жертвні камені

і попіл, а поряд — плоди Каїна, знехтувані Богом.

Із трепетом та надією побігла Єва до місця, вказаного ангелом.

— Авелю, де ти?

Відлуння відгукувалося серед пагорбів: «ти-и-и-и...»

— Ах ось де ти! Чому лежиш? Милуєшся зірками та місяцем? У твоїх кучерях гілочки теребінту. Вставай швидше, милий! Я не знаходила собі місця, коли ти не повернувся до вечері, я так злякалася... Адам заспокоював мене, а мені було не до того...

Авелю, чому ти мовчиш? — Мати притулилася до сина. — Милий мій, підемо разом до намету, на нас чекає твій батько. Дивися: вже рожевіє схід, скоро зійде сонце!

Авель мовчав. І тоді згадалися слова ангела: «Смерть зупинила його серце». Все відразу проясніло.

— Смерть! — вигукнула Єва, падаючи на холодне тіло сина...

Світанковий туман вкрив прозорою пеленою пагорби та долини. Подув вітер. Здавалося, він плакав разом із матір'ю, що у відчаї нахилилася над сином. Це були перші в світі материнські сльози. При новому світлі заплакані очі розгледіли застиглу кров на лівій скроні. До яскраво-червоних цівок прилипли русаві кучері убитого красеня.

Сходило сонце. Стогони матері над померлим не припинялися. Це горе не могло зрівнятися з тим, що переживали Адам і Єва при вигнанні із раю. Тоді воно було заслуженим. А зараз із її вуст зринав лише один вислів:

— За що? За що? За що?..

Родіон БЕРЬОЗОВ.

Хай би ти і давав милостиню, і вів тверезий спосіб життя, і постив, але все одно скоюєш більший злочин за всіх, якщо заздриш братові (Іоан Златоуст).

Любов...

У своєму посланні до коринтян Павло спрямовує світло любові крізь призму, і ми бачимо п'ятнадцять із її кольорів та відтінків, всю палітру фарб любові. Кожен із променів є однією із її граней. Але апостол це робить не для того, щоб науково пояснити дане почуття, але щоби нам було легко зрозуміти і застосувати на практиці всю повноту і багатство її значення.

Ми не зможемо по-справжньому збагнути, що таке любов, доки не почнемо реалізовувати її в своєму житті. Головна мета Павла полягає не просто в тому, щоб навчити коринтян, дати їм вказівки із цього приводу, а в тому, щоб змінити їхні життєві звички. Він хотів, аби ці люди ретельно і чесно вимірювали своє життя, порівнюючи його з вказаними якостями любові.

Змінюючи порівняння, можна сказати, що Павло малює портрет любові, а позує йому Ісус Христос. Адже саме Він досконало втілює у Своему житті всі ці чесноти любові. Отже, ця прекрасна картина любові — Його портрет.

Перше, що відзначає апостол Павло, це любов, яка довготерпить. Терпіння любові — це здатність не засмучуватися і не гніватися, коли хто-небудь завдає тобі незручностей або обманює тебе. Терпляча любов завжди перемагає.

НЕ ЗАЗДРИТЬ

*Любов довготерпить,
любов милосердствує, не заздрить,
любов не величається,
не надимається, не поводить
негемно, не шукає тільки свого,
не рветься до гніву, не думає
лихого, не радіє з неправди,
але тішиться правдою,
усе зносить, вірить у все,
сподівається всього, усе терпить!
Ніколи любов не перестає!...*
(1Кор. 13:4-8)

Якщо терпіння ладне прийняти від людей все що завгодно, то милосердя готове їм все що завгодно віддати. Милосердя — двійник терпіння. Воно великодушне, і не тільки бажає благополуччя іншим, а й працює для того, щоб досягти цієї мети. Бути милосердним означає бути добрим, корисним і великодушним.

Задрість має, так би мовити, дві форми. Перша говорить: «І я хочу те, що має інший». Така задрість уже досить погана.

Але є й інша її форма, ще гірша. Вона формулюється приблизно так: «Я не хочу, щоб у них було те, що вони мають». Така задрість більш ніж егоїстична: вона бажає зла іншим людям. Вона задрісна на найбільш глибокому, зіпсованому і руйнівному рівні.

Перше випробування християнської доброти, як і кожного аспекту любові, відбувається вдома. Чоловік-християнин, який поводить по-християнськи, добрий до своєї дружини і до дітей. Брати і сестри, які поведуться по-християнськи, добрі один до одного і до своїх батьків. Вони не просто гарно ставляться один до одного; вони роблять один одному добрі, корисні справи, вдаються до самопожертвування з любові, якщо необхідно.

Для коринтян стати милосердними означало відмовитися від своїх заздрісних і злорадних почуттів, зійти з позицій егоїзму

і гордості та поселити в собі дух милосердя та доброти.

Аналізуючи якості любові, далі апостол Павло звертає увагу на те, що «любов... не заздрить». Любов і задрість взаємно виключають одна одну. Де є одна з них, іншої там вже не може бути місця. Шекспір називав задрість «зеленою хворобою». Її називали також «ворогом честі» і «печаллю безглуздох». Ісус говорив про задрість, як про «заздрісне око». У Євангелію від Матвія 20:15 читаємо: «...Хіба око твоє заздре від того, що я добрий?»

Задрість має, так би мовити, дві форми. Перша говорить: «І я хочу те, що має інший». Якщо в інших автомобіль кращий, ніж у нас, ми хочемо таку ж саму автівку. Якщо когось хвалять за те, що він робить, ми теж хочемо, щоб нас так само або ще більше похвалили. Така задрість уже досить погана.

Але є й інша її форма, ще гірша. Вона формулюється приблизно так: «Я не хочу, щоб у них було те, що вони мають». Про таку задрість ми читаємо у притчі про працівників у винограднику (Мт. 20:1-16). Така задрість більш ніж егоїстична: вона бажає зла іншим людям. Вона задрісна на найбільш глибокому, зіпсованому і руйнівному рівні. Це та задрість, яку Соломон викрив одного разу в жінці, що видавала себе за матір новонародженого

Люди бувають нерозумні, нелогічні та егоїстичні

— все одно любіть їх.

Якщо ви чинили добро, а люди звинувачували вас у таємних

егоїстичних мотивах — все одно чиніть добро.

Якщо ви досягнули успіху, то у вас може з'явитися безліч удаваних

друзів і справжніх ворогів — все одно досягайте успіху.

Якщо ви чесні та щирі, то люди будуть обманювати вас

— все одно будьте чесні та щирі.

Те, що ви будували роками, може бути вмить зруйноване

— все одно будуйте.

Якщо ви знайшли справжнє щастя, вам будуть заздрити

— все одно будьте щасливі.

Добро, яке ви зробили сьогодні, люди завтра забудуть

— все одно робіть добро.

Діліться з людьми найкращим із того, що маєте, але цього ніколи

не буде достатньо — все одно діліться найкращим із того, що маєте.

Врешті-решт ви самі переконаєтеся, що все це — між вами та Богом; все

одно це ніколи не було між людьми та вами.

Мати Тереза з Калькутти

немовляти. Коли її власний син помер, щойно народившись, вона крадькома підклала малюка по-друзі, яка спала поряд із нею, а собі взяла її дитину. Справжня мати виявила підміну і, коли суперечка цих двох жінок дійшла до царя, той запропонував такий спосіб вирішення проблеми: він наказав розрубати немовля навпіл і одну половину віддати одній жінці, а другу — іншій. Справжня мати стала благодіти пожаліти дитину, навіть якщо для неї самої це означатиме втратити її. А та жінка, яка насправді матір'ю не була, швидше готова була віддати дитину на смерть, аніж поступитися її справжній матері (1 Цар. 3:16-27).

Одна з важких битв, які доводиться провадити християнинові, це битва проти заздрості. Завжди знайдеться той, хто трохи кращий за вас або має можливість стати трохи кращим, ніж ви. Всі ми постаємо перед спокусою заздрощів, коли хтось інший робить щось краще, ніж ми. Перша реакція плоті — побажати цій людині зла.

Коли любов бачить людей визнаних, таких, що мають успіх, красивих або талановитих, вона радіє за них і ніколи не заздрить їм. Тоді як Павло був ув'язнений, певно, в Римі деякі з молодших проповідників, що працювали там, де він колись служив, прагнули перевершити апостола через заздрість. Вони настільки заздріли популярності Павла і його досягненням, що своєю критикою

думали «додати тягару до кайданів» апостола, що страждав тоді в ув'язненні. Але Павло не ображався на те, що ці люди були на волі, що вони мали успіх, і навіть на те, що вони йому заздріли. Хоча він і не применшував їхній гріх, він не відплачував заздрістю за їхню заздрість, але просто був радий тому, що хтось проповідував Євангеліє, якими б мотивами він при цьому не керувався. «Одні, правда, і через заздрощі та колотнегу, другі ж із доброї волі Христа проповідують; а інші з любові, знаючи, що я поставлений на оборону Євангелії; а інші через підступ звіщають Христа не-щиро, думаючи, що додадуть тягару до кайданів моїх» (Фил. 1:15-17). Він знав, що звістка сильніша за вісника і що вона може перевершити обмеженість слабких і заздрісних проповідників, аби досягти Божої мети.

Заздрість — це чималий гріх. Його не можна вважати гріхом помірним або безневинним. Саме до цього почуття заздрості до Бога, що спалахнуло в грудях Єви від гордості, і волав з успіхом сатана. Єві захотілося стати такою, як Бог, мати те, що Він мав, і знати те, що Він знав. Заздрість була складовою частиною перворідного гріха, від якого і пішла решта всіх гріхів. Наступний гріх, відмічений в Біблії, це — вбивство, до якого Каїна привела його заздрість до Авеля. І брати Йосипа продали його в рабство теж через заздрість. Даниїл був кинутий у лев'ячу яму

через заздрощі своїх товаришів-чиновників. Заздрість спонукала старшого брата обуритися через те, що батько приділив таку увагу блудному синові.

Заздрість, що доходить до крайнощів, володіє такою порочністю, в якій жоден інший гріх не міг би з нею позмагатися. «Коли ж гірку заздрість та сварку ви маєте в серці своєму, — говорить апостол Яків, — то не величайтесь та не говоріть неправди на правду, — це не мудрість, що ніби зверху походить вона, але земна, тілесна та демонська. Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла різ!» (3:14-16). Егоїстична «сварка» масло у вогонь якої додає заздрість, часто буває розумна і має успіх. Але «мудрість» її — демонська, і успіх її — руйнівний.

А коли людина, що любить, має успіх, вона не хвалиться цим здобутком. Така людина не величається. Вона не виставляє напоказ своїх успіхів. Хвастощі — одна зі сторін заздрощів. Бо ж заздрість завжди хоче того, що має хтось інший. А той, хто хвалиться, намагається викликати заздрість в інших, старається примусити їх позаздрити тому, що він має. Якщо заздрість прагне придушити інших, то той, хто вихваляється, намагається звеличити сам себе.

Заздрісний християнин — це людина плотська, що живе «не за тілом, а за духом» (Рим.8:4). Проти заздрості є єдиний засіб — любов. А любов — не заздрить.

Джон МАКАРТУР молодший.

ЯКИЙ ҐРУНТ У ТВОЄМУ СЕРЦІ?

Якби вам запропонували оцінити особисте християнське життя за шкалою від одного до десяти, який би бал найточніше відобразив стан вашої віри? Наскільки ви є віруючою людиною (якщо можна так сказати)? Я не знаю і не збираюся відгадувати, як ви оцінили свою віру. Та зараз це не так важливо, як те, що є мірилом нашої віри?

Що є мірилом
чи індикатором
нашої віри?

Із Святого Письма ми знаємо, що одного разу настане день, коли до Бога придуть люди і будуть наводити різні аргументи на користь своєї віри. Одні казатимуть: «Ми демонів виганяли в Твоє Ім'я», — інші продовжуватимуть: — «Чудеса творили в твоє Ім'я». А Христос відкаже їм у відповідь: «Відійдіть від Мене, я ніколи не знав вас». Як бачимо, з переказаного біблійного тексту випливає, що релігійна активність не є показником нашої віри.

Що ж є цим мірилом чи індикатором? Щодо даної порушеної проблеми можна багато диску-

тувати, але є одне і, як на мене, найважливіше — це ставлення до Слова Божого. Не так важливо, наскільки ви любите читати Біблію, важливішим є те, як Біблія змінює ваше життя, ваш характер, який плід приносить Слово Боже у вашому житті.

З практики пасторського служіння я неодноразово зустрічав людей, які по-різному зростають у вірі. Іноді спостерігаєш, як новонавернений брат швидко змінюється, як відновлюються його поламани стосунки з людьми, як він явно проходить процес освячення, і радієш. Та буває таке, що чуєш: «А що я зроблю, як у мене такий характер?!» І тоді стає прикро, оскільки таке каже людина, за плечима якої великий стаж християнського життя.

Чому так відбувається? Чому одну людину Слово Боже преображає, а інша роками залишається без змін, а якщо зміни є, то їх майже не видно? Відповідь на це запитання я знайшов у біблійному тексті, що записаний у Євангелію від Матвія 13:3-9.

Отож із даної притчі ми розуміємо, що зерно — то Слово Боже, що сьогодні особливо рясно сіється. Згодом воно приносить рясний врожай, а іноді взагалі не дає плоду.

Аналізуючи чотири ґрунти, на які потрапляло насіння, чомусь багато віруючих людей схилиються до думки, що три ґрунти, які не принесли плоду, — це невідроджені, невіруючі люди, а добрий ґрунт — це ми, спасенні діти Божі. Не хочу, щоб ми мислили так вузько, навпаки, прагну, аби розширили тлумачення цього тексту і побачили, як часто саме віруючі люди бувають закриті до Слова Божого, не сприймають його та не дозволяють йому змінювати себе.

Отож чотири ґрунти і чотири наших ставлення до Слова Божого, які можна сьогодні зауважити в християнстві.

**«Край
дороги» —
тверде серце**

Земля «край дороги» втрамбована,

тверда. Якщо ж туди падає зерно, воно просто відстрибує від ґрунту, оскільки не може проникнути всередину. Дуже шкода, але дещо подібне можна побачити сьогодні в християнстві.

Досить часто ми слухаємо проповіді, читаємо Біблію, однак це начебто не стосується нас, і ми залишаємося незмінними. Будучи в неділю на богослужінні і слухаючи Господню науку, вже в понеділок вранці не пам'ятаємо, про що була проповідь, не говорячи вже про зміни в собі. Чому?

Причин є багато, деякі з них я спробую висвітлити.

1. Упереджене ставлення до проповідника.

Я зауважив, що люди по-різному ставляться до проповідників. Буває, виходить брат за кафедру, і всі одразу починають діставати Біблії, зошити, ручки, готовлячись конспектувати. А трапляється і навпаки: ще не встиг проповідник вийти, як більшість людей у залі вже подумки промовила: «Ну що він може сказати?» Незважаючи на те що братові Бог відкрив важливі істини, які церква має почути, ми своїм упередженням «вішаємо» на нього певний «ярлик» і цим назавжди втрамбовуємо ґрунт свого серця. Що б цей брат не говорив, ми все сприймаємо критично або ж несерйозно.

2. Упереджене ставлення до біблійних текстів.

Це ще один «каток», який втрамбовує ґрунт нашого серця. Дуже часто, читаючи біблійний текст, особливо знайомий, у думках

постає уже давно відоме його тлумачення. Таким чином, ми не бажаємо, щоб Святий Дух відкрив нам щось нове. Коли ж чуємо якийсь новий погляд, то дуже категорично до цього ставимося.

Коли ви прочитали текст, якого я обрав для роздумів, можливо, у вас промайнула думка: «Ото ж і текст знайшов! Що тут можна ще нового сказати, вже стільки проповідей виголошено на цю тему?...» Дійсно, багато сказано щодо даного уривку. Тим не менше, давайте зараз дозволимо Духові Святому докорити нам та навчити чогось особливого.

3. Неправильний мотив вивчення Біблії.

Що б ви відповіли на запитання: чому ви читаєте Біблію?

Я зауважив, що багато людей розгортають Біблію не для того, щоб прочитати те, в чому їм потрібно змінюватися, а для того, щоб упевнитися в тому, що вони роблять. Я зустрічав людей, котрі читали та вивчали Слово, аби виправдати свою поведінку, довести свою правоту. В їхньому житті були помилки і, замість того щоб упокоритися та покаятися, вони почали шукати в Біблії виправдання. З таким підходом до вивчення Біблії людина закрита та не здатна почути, що Бог хоче їй сказати, Слово не проникає в серце, а просто відстрибує від твердого серця.

4. Утома.

Якось в одній церкві після зібрання я почув фразу: «Як гарно я сьогодні відпочив душею». В іншій же церкві з-за кафедри проповідник промовив: «Сестро Маріє, не спи!» Я допускаю, що Бог може говорити і через сон, але, надіюсь, ми не для того ходимо до церкви. Можливо, це звучить як жарт, та це не так.

Багато християн не готуються до того, щоб іти в церкву. Замість того щоб в суботу раніше лягти спати і в неділю прийти в церкву свіжими, готовими до навчання, вони, навпаки, назбирають роботи на суботній вечір. А в неділю ледь підіймаються з ліжка і нерідко навіть запізнюються на зібрання. Прийшовши ж на служіння, думками перебувають у справах, або ж настільки втомлені від них, що, як кажуть, аж «світ не милий». І

що можна в такому стані слухати? Людина не готова чути, її серце втрамбоване.

Як бачимо з вищесказаного, ми, християни, можемо бути закритими до Слова Божого та не сприймати його.

«Кам'янистий ґрунт» — поверховий ентузіазм

Мабуть, ви пам'ятаєте такі зібрання або ж проповіді, коли з церкви виходили окриленими, натхненими, готовими щось змінювати в своєму житті. А наскільки у вас вистачало цього ентузіазму? Якщо ви подібні до більшості людей, то минав час і ви помічали, що все практично втілити не так просто, як думали. І що відбувалося далі? Ви все ж таки йшли до кінця чи опускали руки?

Багато людей зупиняється та не бажає щось змінювати в собі, а дехто взагалі розчаровується. Це зумовлено такими причинами:

1. Неправильний мотив приходу в церкву.

Коли я ставлю людям запитання на кшталт: чому ви є віруючим? що вас тримає, або за що ви тримаєтеся в християнстві? які найбільші переваги вашого християнського життя ви можете назвати? — у відповідь часто починають розповідати свідectво. І я зауважив, що більшість свідectв зводиться до того, як людям було погано без Бога, а з Господом у них усе прекрасно.

Відверто кажучи, коли чую подібні свідectва, я сумую. Сумую тому, що люди не на тому, що потрібно, концентрують увагу. Так, дійсно, з Богом краще жити на цій землі, але це не основне наше надбання. Багато людей прийшло до Христа, щоби Він вирішив їхні життєві проблеми, а забули про головну проблему — проблему своєї вічності. Вічне життя з Христом — ось наше найбільше надбання. А благословіння в земному житті — це лише маленький бонус, мізерний подаруночок порівняно з Вічністю, яку нам Господь приготував. Та чому люди більше сконцентровані

на цих маленьких подарунках. Бог не зобов'язаний давати нам благословіння в земному житті. Якщо ж Він чимось і обдаровує нас, то лише завдяки Своїй милості до нас. А багато людей саме тому розчаровуються в християнстві, що мали неправильні очікування.

2. Праця над собою — найважча праця.

Я знаю християн, які дуже сильно запалювалися звершувати якесь служіння для Господа, але згодом цей ентузіазм минав. І минав лише з тієї причини, що люди не готові платити певну ціну. Адже для цього потрібно жертвувати часом, своїми силами та ресурсами.

Один молодий брат загорівся бажанням проповідувати. Однак після кількох спроб він мовив: «Я не буду проповідувати, тому що в мене це не виходить так, як у тебе». Я йому відповів: «Послухай, брате, я не народився із Біблією в руках, і твоя перша проповідь набагато краща за мою першу. В тебе є потенціал, і його потрібно розвивати, тому старанно вчися та працюй над собою, вивчай Слово».

Ми живемо в світі, де люди звикли до напівфабрикатів: все швидко, легко, зручно... Але не так все просто в реальному житті. Навіть якщо ми дозволимо Святому Духові докоряти нас та захочемо змінюватися, то і тоді нам не все легко вдаватиметься. Та саме це дасть можливість перевірити наше посвячення та вірність Богові.

«Терен» — духовний бур'ян

Третій ґрунт, про який говорив

Христос, сам по собі не був поганим. Проблема полягала в тому, що на ньому ще щось росло — бур'ян. Мова йде про компроміси, які ми допускаємо в духовному житті. Саме ці речі заглушують добрі посіви Слова Божого в нашому серці. Кілька з таких бур'янів я хочу прокоментувати.

1. Матеріалізм.

Сьогодні, як ніколи, звідусіль пропагується успіх у матеріальній

сфері. Зусібіч можна почути заклики до швидкого збагачення, процвітання та просування кар'єрними сходинками. Книги про успіх ні на мить не затримуються на полицях книжкових крамниць. Реклама «швидких та легких грошей» заполонила мислення суспільства, і боюся, що це певним чином вплинуло на Церкву Ісуса Христа. Все частіше і частіше зауважую, як змінюються пріоритети у віруючих людей на користь матеріального достатку, замість духовного.

Я не є проповідником аскетичного способу життя і не вірю в те, що гроші псують характер людини. Насправді гроші виявляють сутність людини. Ми можемо користуватися матеріальними благами, які нам Бог дозволив мати. Та боюся, щоб не сталося те, що сказав один мудрець.

Ситуація була така. Якось до мислителя прийшов чоловік та мовив:

— Я чув, що грошолобство — велике зло, чи не так?

Мудрець нічого не відповів, лише попросив чоловіка підійти до вікна, а потім запитав:

— Що ти бачиш?

Чоловік сказав, що бачить дерева, квіти, дітей, які граються на подвір'ї. Тоді мудрець підвів його до дзеркала та знову запитав:

— Що ти бачиш тепер?

Той відповів, що бачить себе. Після цього мислитель промовив:

— У вікні — звичайне скло. Коли ми дивимось крізь нього, то бачимо інших. Коли ж до цього скла додати трошки срібла, то ми перестаємо бачити все, крім самих себе. Так і в житті. Людина живе, радіє спілкуванню з іншими. Та тільки дай їй трошки срібла, як вона перестає бачити інших людей...

Перегляньмо своє ставлення до матеріального достатку, чи була не затьмарило воно нам інших людей, церкви та Бога.

2. Лінь.

Ще один величезний бур'ян, що виріс у сучасному суспільстві, це — лінощі.

Одного разу мені до рук потрапила невеличка книга: «Лінь — рушійна сила прогресу». Я здивувався, що нині людство більше виправдовує лінь, аніж критикує. Сьогодні говорять так: «Ліньки було пішки підійматися на дев'ятий поверх, — вигадали ліфт» або «Лінь піднятися з ліжка до телевізора — винайшли пульт»...

Люди ще якось підіймаються вранці з ліжка та йдуть на роботу, тому що необхідно за щось створювати для себе зручні умови відпочинку. Однак вони з радістю за-

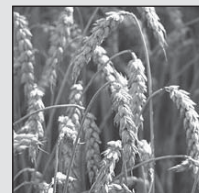
лишили б роботу, якби була така можливість прожити без неї.

А як у нас із цим бур'яном? Чому останній раз, коли потрібно було піти на служіння, ви просиділи вдома? Або ж скільки разів ви провели час вдома, коли ваша церква будувала Дім молитви?...

3. Невдячність та нарікання.

Цей бур'ян найбільше завдає болю Богові, оскільки це — порушення першої з десяти Заповідей. Коли трапляються складні ситуації у вашому житті і ви нарікаєте, замість того щоб просто подякувати Богові, що не сталося гірше, цим самим ви говорите таке: «Господи, в даній ситуації я б на Твоєму місці цього не допустив». Розумієте, що ми робимо? Ми підносимо себе, вдаємо, що розумніші за Бога, іншими словами, самі стаємо для себе богом.

Отож ми можемо дуже щиро бажати плоду в нашому житті, прагнути бути використаними Богом, але якщо є будь-який бур'ян у нашому серці, він заглушить усі добрі посіви Божого Слова.

«Добра земля»

Четвертий ґрунт — це добрий ґрунт. Як бути

цією доброю землею, що приносить рясний плід? Про це можна багато дискутувати. Та я обмежусь кількома тезами.

Передусім перевірте своє ставлення до проповідників та Слова Божого; свої мотиви: чому ви читаєте Біблію, чому ви є в церкві; перевірте своє посвячення Богові; своє серце, чи не проріс там який-небудь бур'ян. Якщо ж зауважили у чомусь прогріхи, то негайно покайтеся!

Тож «випробовуйте самих себе, чи в вірі ви, пізнавайте самих себе...» (2Кор. 13:5).

Олександр ОРИЩИН,
пастор.

Як бути цією
доброю землею,
що приносить рясний плід?

Є речі, які самі по собі шкідливі. Наприклад, куріння. Як би курець не виправдовувався і не знаходив позитиви тютюнокуріння, він та всі ми знаємо, що це шкідливо для нього і для оточуючих. Зрештою, медична наука це вже довела. Так само і заздрість. Це не просто звичка, культурний фактор чи особиста риса характеру, а прояв гріха, який є в кожній людині, незалежно від віку, статі, національності і матері-

самі зникнуть, а хороші впадуть на нас із неба. Ісус сказав, що «від днів же Івана Христителя й досі Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12). Це — праця не одного дня. Тому, якщо я розсіяний, маю розвивати в собі уважність, дивлячись, як це робив Ісус, коли був на землі. Якщо я не постійний, повинен виховувати у собі протилежну рису. «Тому докладіть до цього всю

ДУХОВНА ОПЕРАЦІЯ

ального становища. Гріх заздрості не залежить від обставин. Обставини просто його викривають.

Корінь проблеми

Захована заздрість у нашій гріховній природі передається кожній людині через батьків від першої людини, Адама. У Посланні до римлян 5:12 читаємо: «Тому то, як через одного головика ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили». Іншими словами, апостол Павло говорить, що ми є частиною Адама і його гріхопадіння. Я не можу сказати, що не маю ніякого стосунку до гріхопадіння перших людей, оскільки я є частиною Адама. Значить, коли він згрішив, я був у ньому.

Аби краще збагнути це, наведу таку ілюстрацію. Злодій, котрий вкрав гаманець, каже на суді: «Я не винуватий, це вкрала моя права рука». Подібне виправдовування абсурдне, адже на злочині були обидві руки, тому й відповідати потрібно разом. Так і в нашому випадку з гріхом. Бог у Своему Слові говорить: «Людське серце найлукавіше над все та невидиме, — хто пізнає його?» (Єр. 17:9).

1948 року, коли людство спантеличила новина, що людина змогла розщепити атом, Альберт Ейнштейн сказав: «Уся проблема людства знаходиться в серцях і думках людей. Це не проблема фізики, а проблема моралі, що лякає найбільше. Це не сила вибуху атомної бомби, а сила злоби людського серця. Це сила вибуху зла». І заздрість захована в нашому зіпсовану серці.

Та чи можна позбутися заздрості? Відповідь на це запитання знайдемо в унікальній книзі усіх часів — Біблії. Вона не лише описує проблему, а й скеровує до виходу із неї.

Вихід із проблеми

Біблія розповідає про Лікаря, Котрий робить духовну операцію на серці: «Вийму з їхнього тіла серце камінне, і дам їм серце тілесне» (Єз. 11:19). Коли ми народжуємося згори (в дусі), ми стаємо частиною Христа. «Тому то, коли хто в Христі, той створіння нове, — стародавнє минуло, ото сталося нове!» (2 Кор. 5:17). Ми приєднуємося до смерті, поховання і воскресіння Христа (див. Рим. 6). Саме ця істина і є ключем до здобуття перемоги над гріхом.

А зараз давайте розглянемо три способи подолання заздрості.

1. Старайтеся щоранку подумки хоча б п'ять хвилин побути на Голгофі і очима віри побачити смерть Христа. Як Він реагував на образи, ганьбу, зневагу? Як на мене, це найбільші уроки смирення. Один із перекладів Біблії говорить так: «Перед перемогою іде скромність (смирення)» (Пр. 18:12).

2. Досліджуйте молитовно характер Ісуса Христа в чотирьох Євангеліях, уявляючи себе учнем на уроці, де Вчителем є Сам Христос. Син Божий пройшов земний шлях із перемогою над гріхом, і Він може та хоче навчити цього Своїх друзів.

Щоразу, коли в Євангелію я виявляю якусь рису Христа, тоді молюсь, аби Він навчив і допоміг розвинути її в моєму житті. Якщо ми не розвиватимемо хороші риси характеру, то на їх місці «вироснуть» погані.

Ніхто не садить, не обробляє і не займається розповсюдженням бур'янів, але вони є. Ми знаємо, що їх потрібно позбуватися, докладаючи чимало зусиль, аби вони не зашкодили добрим посівам. А ось хороші культури ми садимо, обробляємо і захищаємо. Чому ж тоді думаємо, що погані риси характеру

пильність, і покажіть у вашій вірі гесноту, а в гесноті — пізнання, а в пізнанні — стримання, а в стриманні — терпеливість, а в терпеливості — благочестя, а в благочесті — братерство, а в братерстві — любов» (2 Петр. 1:5-7).

3. І найголовніше, що допомагає нам змінюватися в образ Христа, це наш час єднання з Богом у «таємній кімнаті». Час, коли я можу повністю зосередитися на Ньому. Чому це так важливо?

Одного разу, коли повернувся пізно ввечері додому з групи біблійного навчання, я розмовляв зі своєю дружиною. Моя Галинка почала розповідати про те, як вона провела свій вечір. Я сидів поруч, але подумки ще витав на групі. Я ніби слухав її розповідь, але коли дружина дещо перепитала, я не знайшов відповіді, адже вже нічого не пам'ятав. Якщо під час спілкування я не зовсім зосереджений на тому, з ким розмовляю, то не зможу його почути.

У сучасному християнстві з'явилися такі, хоча не нормативні, але правдиві слова, як «читнув», «мольнувся» і т.п. Вони цілком віддзеркалюють духовний стан віруючих людей XXI сторіччя. Проте біда в тому, що ми не усвідомлюємо загрозу для вічного життя у цих словах, а навпаки, молитву «на ходу» і читання Біблії «за одну хвилину» називаємо часом єднання з Богом. Це — самообман. Тільки посвячений час на самоті, коли я шукаю Бога, хочу почути Його, коли читаю Біблію, думаю про Розп'ятого, коли молюся, може змінювати мій характер і щоразу більше уподібнювати до Христа. Бо ми змінюємося в образ того, на кому зосереджуємо свій погляд.

Андрій РОМАНЮК,
м. Радивилів.

Серцю на замітку

Я не заздрю і не бачу,
Що в Сашка новенький м'ячик.
А в сусідської Маринки
У руках — по дві машинки.
Їсть морозиво Юрась —
Пригостив хоча би раз!..

Я не заздрю, не сумую,
У піску свій дім будую.
Маю вікна, маю двері,
Дах із фінської фанери.
Час не гаю й не хизуюсь —
Бог все дасть, бо я працюю.

Олена Медведєва

Біля вітрини канючить дитина:

— Купи мені це! Ну купи! У мого друга Діми давно вже є така машина!

Мама послухає,
послухає, а потім
набридне їй ця розмова
та й купить. Принесуть
нову іграшку додому,
дитина пограється трохи
і закине її кудись. А там
вже ціла гора "Купи-
купи" валяється...

Іде вулицею
бабуся з внучкою. Побачить дівчинка
Люба щось цікаве на вітрині, а тут
ще одразу і згадається, що в Олі теж
така лялька є, захочеться і їй. Вона
попросить купити, а бабуся спокійно
пояснить:

— Зараз у нас є гроші лише
на найнеобхідніше.

Любочка — розумниця, подумає і
примусить свою заздрість замовчати та й
скаже:

— Ну добре, потім.

Зовсім маленька, а своїми бажаннями
керує.

Одного разу король Фрідріх,
втомившись від своїх щоденних
справ, вийшов на прогулянку.
На вулиці він зіштовхнувся
із сліпим чоловіком.

— Хто ти? — запитав Фрідріх.

— Я — король! — відповів сліпий.

— Король? — здивувався монарх. —

І ким же ти управляєш?

— Собою! — сказав
сліпець і пішов далі.

Фрідріх
задумався. Можливо,
і справді легше
управляти цілою
державою, ніж собою,
своїми бажаннями?

А ось Любочці це
зовсім неважко.

Побачить вона на
вітрині гарну іграшку

чи шоколадку і махне рукою:

— Потім, потім...

Хіба вона не королева?

КОРОЛЕВА

Руйнівна заздрість

Заздрість — це відчуття прикrostі, котре виникає тоді, коли ти починаєш бачити успіх інших. Це недобре почуття, воно руйнує усю красу твого серця.

У Біблії написано, що брати почали заздрити Йосипу, адже його дуже любив батько, він мав гарний яскравий одяг і бачив дивовижні сни. І ось ця заздрість примушує їх вчинити гріх — продати Йосипа, брата свого, в рабство.

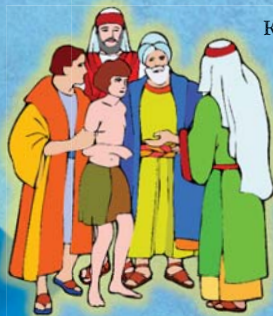
Який ганебний вчинок!

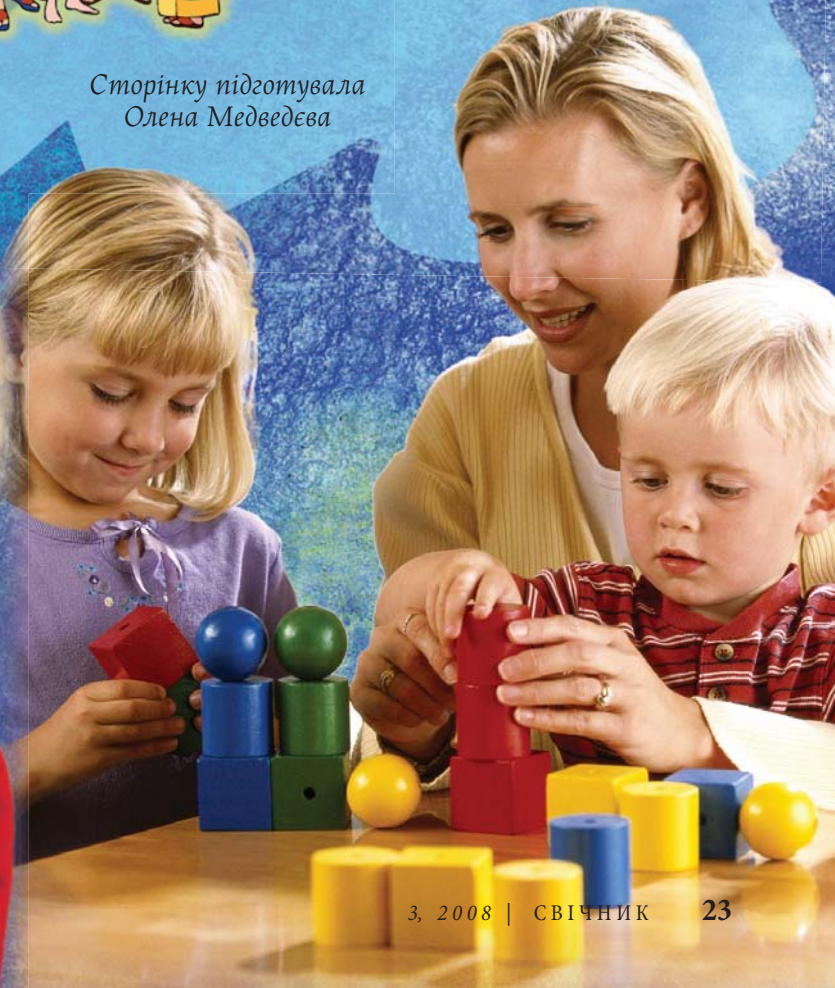
Наша люба дитино, радій за того, хто має багато іграшок, хто гарніше за тебе читає, одягається, хто має змогу гратися величезним конструктором "Лего", хто їсть щодня морозиво.

Перемагай себе і станеш королем над власним "я" та будеш духовно багатим.

І ще одне. Подивися на себе. У тебе є теж чимало усякого добра. Пригадай, що ти маєш і починай дякувати Богові за це. На світі є дуже багато дітей, котрі не мають мам, сім'ї, не ходять до школи. Повір, їм значно гірше, ніж тобі. Слав Бога за те, що маєш, і заздрість, мов та злодійка, вимушена буде втекти від тебе ні з чим. Сили тобі, наша мудра дитино!

Сторінку підготувала
Олена Медведєва

ЛЮБОВ ЗАМІСТЬ ЗАЗДРОЩІВ

На противагу усім розповідям про заздрість, які записані в Святому Письмі, звучить оповідь про любов Йонатана до Давида. Давид був не лише більшим і популярнішим воїном, ніж Йонатан, а й становив загрозу для трону, якого мав посісти Йонатан. Та все ж ми дізнаємося з Біблії лишень про безмежну повагу Йонатана до Давида, про його любов до свого друга, для якого він був готовий пожертвувати не тільки престолом, а й життям, «*бо покохав його (Давида), як свою душу*» (1 Сам. 20:17).

Батько Йонатана, Саул, втратив своє благословіння і свій престол через заздрість, передусім, до Давида. Йонатан, будучи прямим спадкоємцем престолу, згодився на те, щоб Давид став царем, а він другим після нього. У його серці не мешкала заздрість.

Згадаємо ще один біблійний текст, записаний у Бутті 15:1-3: «*По цих-о подіях було слово Господнє Аврамові в видінні таке: «Не бійся, Авраме, — Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика».*

А Аврам відізався: «*Господи, Господи, — що даси Ти мені, коли я бездітний ходжу, а керівник мого господарства — він Елі-Езер із Дамаску*». І сказав Аврам: «*Отож, Ти не дав нащадка мені, і ото мій керівник — спадкоємець мені*».

«Елі-Езер із Дамаску» повинен був успадковувати маєток Аврама, тому що у патріарха не було сина. Проте, коли народився Ісаак, і Елі-Езер втратив право на спадщину, він не перестав бути вірним слугою й Авраамові, й Ісаакові. Його любов до них жодного разу не похитнулася (див. Бут. 24).

Людина, яка любить, ніколи не заздрить. Вона радіє успіхам інших, навіть якщо вони особисто для неї не вигідні.

Дорога дитино,
якщо ти усвідомлюватимеш, наскільки чудова Моя любов до тебе і наскільки велика спадщина, яку Я дав тобі, ти ніколи нікому не заздритимеш.
Я люблю тебе. Оскільки ж не можу робити щось недосконало, Я люблю тебе досконалою любов'ю. Чемає нікого ні на небі, ні на землі, кого б Я любив більше, ніж тебе.

Це істина, яка не має нічого спільного з почуттями. Я люблю інших більше, коли бачиш, як благословляю їх, відповідаю на їхні молитви, зціляю і помазую їх на служіння. Я захоплююся їхньою сміливістю у вірі і їхньою непохитною впевненістю. Я дивуюся, чому це інші люди можуть мати такі чудові взаємини зі Мною і чому вони без проблем чують Мій голос.

Послухай, Моя дитино, Я люблю тебе не менше, ніж їх. Це правда, що деякі люди вірять Мені і переконані в Моїй любові більше, ніж ти. Тому Я можу настільки багато використовувати їх. Проте їхні успіхи зовсім не перешкоджають тобі досягти такого ж рівня віри.

Я тільки виграю від того, якщо дивитимешся на Мене, а не на інших людей; тим більше ти довірятимеш Моїй любові, власному житті.
Я хочу, щоб ти радла, коли будеш бачити, як Моє життя проявляється в інших. Будь вдячною за їхню любов і вірність Мені. Я нехай вони стануть прикладом для тебе.

Бог, Котрий любить тебе.

* * *

Яків Бузинний

Заздрість — гріх, і серце твоє хворе!
Коли з кимсь невдача поруч йде,
Не радій; сьогодні в нього горе,
Завтра і тебе воно знайде.

Краще струмом Божої любові
Камінь той у серці розчини.
І чи в ділі, чи у щирім слові
Брата милосердям обніми.

І не буде злою гіркотою
Серце обливатися щомить,
І радіти будеш, що з тобою
Буде Бог і всі борги простить.

Виконай небесну Божу волю:
Ради ближнього, його турбот
Жертвуй всім, що в тебе є, собою —
І сторицею віддасть Господь!

«Чому цей чоловік такий невеселий?» — якось запитали одного мудреця, вказуючи на людину, що завжди була насуплена та похмура.

«Я думаю, що він такий з двох причин, — відповів досвідчений знавець людської природи, — або з ним щось трапилося лихе, або його ближньому пощастило».

* * *

Лідія Гапонюк

Заздрість — гірка отрута,
Гріх безсилля сліпий,
Владні та згубні пута —
Світ їм такий тісний!

Наклепи потаємні,
Злість, мов страшний вулкан...
Душі нещасні, темні
Стали в ворожий стан.

Що це? Чому? Для чого?
Бог передбачив те!
Господи! Збав від злого
Церкву — Твоїх дітей.

Істина переможе!
Згине лукавства слід.
Боже, Всесильний Боже!
Близько вже Твій прихід!

Любити ближнього

* * *

Юрій Вавринюк

Любити ближнього — як складно і як просто.
Не з примусу, не з шани чи за щось.
Прийти до нього в дім приємним, добрим гостем
І запитати: «Як тобі жилось?»

І просто посміхнутись. Просто дати руку.
Не треба жертви — крихітку тепла.
Любити ближнього — ділити разом муку,
Яка у серці раптом проросла.

Любити ближнього — сказати йому про Бога,
Що Він Один — любов понад усе,
Що наші всі проблеми, весь тягар, тривоги
Він на Собі з любов'ю понесе.

Коли впаде — спіши його підняти,
І мимо не проходи, не кидай так.
Не заздр йому, коли він ходить в шатах,
А ти супроти нього, як бідняк.

Любити ближнього — це бачити хороше
І разом все погане забувати,
Любить без вигоди, коли останні гроші
Комусь потрібно, мов собі, подати.

Зумій чужу біду узяти на власні плечі,
Байдужість вся із серця хай спливе.
Бо у душі твоїй не має порожнечі:
Як не любов, то ненависть живе.

Нехай любов твою не знищить голос вражий,
Бо ненависть не варта і гроша.
І не тому люби, що Слово Боже каже,
Люби тому, що каже так душа.

СТІЙМО В ПРОЛОМІ ЗА ДІТЕЙ ТА ВНУКІВ

Жінки-християнки, постаючи на життєвому шляху перед різними проблемами, знаходять їх вирішення у біблійних принципах та молитві. Та є ще один шлях – прислухатися до мудрих порад.

Багато сторіч тому мудрий Соломон записав: «Мудрий послухає ради» (Пр.12:15).

Любі сестри! Навколо нас є ті, хто пройшов довший відрізок земного шляху. Маючи величезний досвід (можливо, і гіркий), ці люди готові поділитися з нами своїм багажем знань, досвідом та мудрістю.

До вашої уваги пропонуємо лист однієї сестри, котра щиро прагне допомогти вам, сестри, зрозуміти місію жінки-християнки.

*«Я привожу на пам'ять собі твою нелицемірну віру,
що перше була оселилася в бабі твоїй
Лоїді та в твоїй матері Евнікї;
невен же я, що й у тобі вона оселилась»
(2 Тим.1:5).*

На нас, жінок старшого покоління, наш Господь поклав велику відповідальність – виховувати дітей та внуків у Божій любові. Мабуть, не всі бабусі та дідусі розуміють ту велику відповідальність перед нашим Спасителем за виховання майбутнього покоління.

Пригадую 1992 рік. Я із чоловіком прийняла святе за вірою водне хрещення. Наші діти (дві доньки, зять), внуки – не віруючі. Дуже хочу, щоб малеча ходила в недільну школу. Молодша дочка почала ходити в недільну школу Другої рівненської церкви (тепер «Відродження»), почала зростати, нести служіння. Старша дочка, зять та їхніх двоє діток (5 і 7 років) про церкву слухати не хочуть. Молюся, кажу їм, що дітей (внуків) потрібно віддати до недільної школи. А у відповідь чую: «Хочеш – віддавай. Ми водити їх не будемо». Дякую Богові хоча б за дозвіл. Щонеділі воджу їх за руки до недільної школи, що по вул. Дворецька. І хай як мені хочеться в свою церкву (Перша рівненська церква), я розумію, що якщо я не буду водити внуків у недільну школу, їх ніхто туди не поведе. Я терпеливо, з любов'ю закладаю в їхні сердечка ті «цеглинка» Божої любові, які так необхідні їм у майбутньому християнському житті.

А в недільній школі проходять святкові дитячі служіння – різдвяні, пасхальні. Діти дуже просять своїх батьків прийти і послухати, як вони будуть «виступати». Батькам нічого не лишається, як прийти, щоб не засмучувати своїх дітей. Так відбувається перша в житті дочки і зятя євангелізація. І хоча вони зовсім не згодні з тим, що читають, розповідають, співають, але вже не суперечать, бо сила Божя почала діяти в їхніх серцях. Особливо я це помітила на своєму зятєві. «Крутий» бізнесмен, самовпевнений, гордий, він став приводити дітей у мою рідну церкву в недільну школу. Я дала йому прочитати книжку «Тільки семь дней», яка дуже позитивно вплинула на нього. Внуки ходять у недільну школу, їздять у християнські табори, співають у дитячому хорі, готуються до святкових служінь і все це їм дуже подобається. Діти моляться перед їжею і сном. Батьки бачать ті благословіння, які отримують діти, і починають змінюватися. Так минає кілька років...

На одному ранковому богослужінні мій зять покаявся, увечері покаялася внучка. Це було навесні 2000 року. Через два роки покаялася дочка і внук. Слава Богові! Яка то радість у сім'ї, коли всі віруючі!

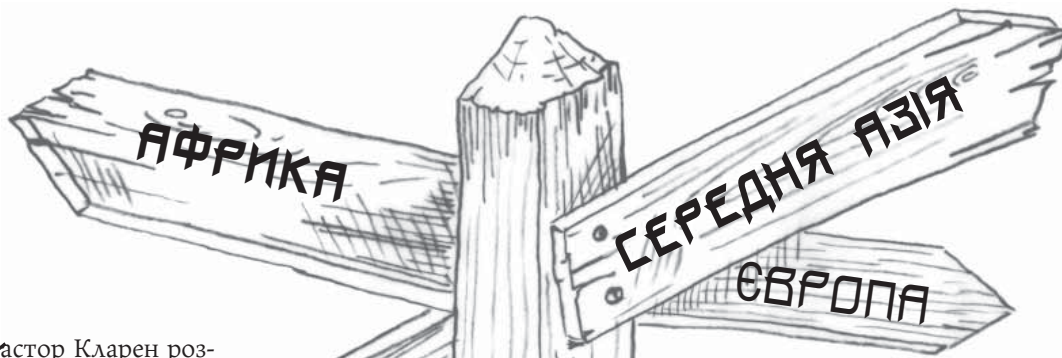
Спостерігаю за старшими сестрами, як вони приводять своїх внучат у церкву. Ці дітки ще маленькі «непосиди». Проте із трирічного віку їх привчають сидіти в зібранні, співати разом, молитися. І хоча вони каверзують, виходять надвір, однак згодом сидять, як «цвяшки».

Зараз вони прекрасні юнаки і юнки, а дехто з них вже вступив у заповіт із Богом.

Отож, наші старші сестри і брати. Праця на ниві Божій є і для нас. Стіймо в проломі за наших дітей та внуків, виховуймо їх у любові Божій. Іноді хочеться, щоб діти не заважали в зібранні, але треба пам'ятати, що це – майбутнє нашої церкви і треба докладати зусилля, щоб виростити малят для слави Божої.

Народжуються молоді сім'ї, а згодом і поповнюються. І ось тут так необхідна наша допомога – посидіти з дитинкою, поки мама з татом будуть у зібранні. Це також наше служіння. Нехай молоді співають у хорі, вчаться в біблійному інституті. Ми маємо допомагати їм у цьому і любов'ю служити один одному.

Доля ЛІПНИЦЬКА,
Перша рівненська церква.

Пастор Кларен розповів, як одного разу він відвідав літню віруючу вдову, котра була родом із Шотландії. Вдова стояла на кухні і... плакала. Вона витирала очі краєчком фартуха. Коли ж служитель запитав її про причину сліз, жінка зізналася:

— Я така нещасна...

— Чому?

— Тому що я так мало зробила для Ісуса! Коли я була ще дівчинкою, Господь заговорив до мого серця, і я дуже хотіла жити для Нього.

— А що, ви не живете для Нього? — запитав служитель.

— Так, я живу для Нього, але дуже мало зробила для Нього!

— Чи можна запитати, що ви робили?

— Я мила посуд, готувала їжу тричі на день, піклувалася про дітей, протирала підлогу, прала та лагодила одяг. Ось і все, що я робила за все своє життя, а я хотіла робити щось для Ісуса!

Служитель відкинувся в кріслі і з усмішкою подивився на жінку.

— А де ваші хлопці? — запитав він.

— О, мої хлопчики! Ви ж самі знаєте, де знаходиться Марк. Адже благословили його на служіння в Китаї. Там він проповідує про Господа... А чому ви запитуєте?

— А де Лука? — постало наступне запитання.

— Лука? Тож він виїхав із вашої церкви на служіння за вашим велінням. О, днями я отримала від нього лист.

При цих словах жінка зовсім змінилася: її обличчя осяяла усмішка, а очі засвітилися радістю.

— І знаєте, на тій місіонерській станції розпочалося пробудження. Він пише, що зараз такий прекрасний час служити Господу!

— А де Матвій? — продовжував пастор.

— Він зараз разом із братом — у Китаї. А хіба не чудово, що обидва хлопці працюють разом? І я така

щаслива! А Іван прийшов до мене учора ввечері, — він мій наймолодшенький, йому лишень дев'ятнадцять, але він здібний, — і сказав:

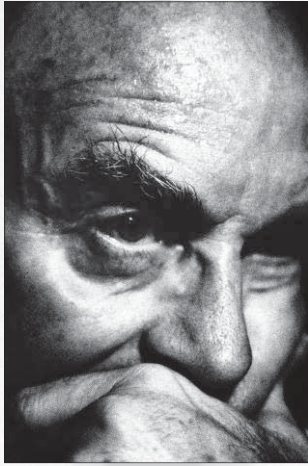
— Мамо, я довго молився, і вночі Господь заговорив до мого серця... Що Він сказав мені, як ти гадаєш? Я повинен їхати до мого брата до Африки! Але ти не плач, мамусю. Господь сказав мені, що я залишуся тут і наглядатиму за тобою доти, доки ти не підеш у славі Додому!

Служитель подивився на неї і сказав:

— І ви кажете, що витратили своє життя на миття посуду, штопання шкарпеток і виконання домашніх дріб'язкових справ? Я хотів би отримати вашу нагороду, коли ви будете відкликані в Небесні оселі...

....Я так мало зробила для Ісуса!

А ЖЕРТВА ХТО?

Вони зустрілися, Суддя і Жертва, як давні знайомі. Вечір, задихаючись у гарячій пелені, яку для нього зіткала спекотна днина, стомлено відкидав від себе ще теплі пучки проміння призахідного сонця, і ті лягали золотавим кордоном під ноги цих сивочолих чоловіків. Роки не стерли в душах спогадів, хіба що притупили їх. Вдивляючись один одному в очі, чоловіки старалися збагнути, хто ж з них насправді жертва, і хто — суддя...

Ця дилема — не нова; вона жила в серці принаймні одного з них відтоді, відколи вони знайомі. Скільки ж то часу вже сплигло? Півстоліття? Чи, може, менше?... Хто порахує літа? Та й чи потрібно це комусь?... Хтозна, комусь, може, й потрібно, от тільки Христенкові — байдуже. У нього інший, свій відлік часу: до знайомства з Сухорученком і після... Це знайомство не змінило душі, зате змінило призначення земного буття. Доки не знав слідчих органів, залишався просто християнином... Зате тоді, коли відчув холодний дотик наручників, а згодом почув: «Десять років таборів суворого режиму!» — зрозумів: настав час стати факелом Божої любові. І став. Комусь — світив, когось — зігрівав, а хтось не знаходив місця від занадто яскравого світла. Поміж таких — і Сухорученко. Йому було мулько тоді, незатишно — й зараз, коли випадково зустрівся з Христенком. Глянув — і аж зубами скреготнув від безсилої люті. Від люті?... Чи, може, від заздрості?... Ні, ні, які там заздрості? Та й кому, власне, заздрити? Тому, кого він, комуніст, радянський громадянин-патріот, за-

судив колись і відправив у сибірські табори для перевиховання? Все було справедливо. От тільки чомусь не відчував спокою та радості тоді, незатишно на серці й тепер. Події минулих літ закарбувалися в пам'яті так виразно, наче щойно закінчився суд...

«Десять років таборів суворого режиму», — оголосив він вирок, карбуючи кожне слово, щоб знав, щоб назавжди запам'ятав оцей нікчемний Христенко, що означає судити «іменем закону». І де тепер його Бог? Чому не приходять на поміч? Ха-ха, знай, хлопче, хто тут найсильніший.

Сухорученко переможно глянув на підсудного: ну, що, мовляв? Яким буде твоє останнє слово?

— Хто поступає несправедливо — прийме по несправедливості, яку він чинив, бо Бог не дивиться на особи (Кол. 3:25), — промовив Христенко.

Заздрість подібна до сірчаної кислоти. Вона роз'їдає нормальні взаємини між людьми, робить людей нещасними.

— Що ти сказав?! — Сухорученко аж почервонів від обурення. — Та як ти смієш?! Я ж тебе!!!...

— Це не я сказав, — підсудний почувався спокійно і впевнено — начебто не його щойно позбавили волі аж на десять літ, — так записано

в Святому Письмі. Є ще й інше: «Вбиваєте і заздрите, та не можете досягти» (Як.4:2).

Останні слова влучили Сухорученка в самісіньке серце. Відчував: вони адресовані йому і, хоча вимовлені людськими вустами, йшли від Бога... «От і ти вже впіймався на гачок сектантів, — єхидно озвався лукавий голос всередині. — Повірив у Бога? А ще й комуніст».

У душі судді зірвалася буря: розум нагадував про комуністичний ідеал, якому мусить залишатися вірним до кінця своїх днів, але серце, хоч і не дуже сміливо, промовляло: «Віра? А яка твоя віра? Ось цей хлопець, якого ти щойно засудив, — він справді вірить; вірять у те, що Бог проведе його навіть крізь пекло таборів. А ти зі своєю вірою міг би так спокійно піти до Сибіру?»...

Сухорученкові важко було заперечити щось голосу серця, але й погоджуватися він не міг — не міг і не хотів. Досі вважав себе переконаним комуністом, але тепер важко сказати напевно, чи й справді заради ідеї отак спокійно пішов би до Сибіру. «Будь чесним хоча б перед собою, — благало серце, — зізнайся, що не зміг би ти так зробити, бо ідея твоя — мертва». — «А його Бог живий?» — не здавався розум. — «Виходить, так», — лагідно казало серце, навіть не підозрюючи, що саме цієї миті Сухорученко стисне його до болю: досить, досить перематися всілякою маячнею...

Очима, повними ненависті, суддя дивився на свою жертву і відчував, як хробачок чорної заздрості починає точити його душу. Сухорученкові завжди хотілося бути сильним і можновладним. Втішався щоразу, коли бачив, як після проголошеного ним «в ім'я закону» вироків нівечилися підрізани долі. Христенко — перший, хто не впав,

хто став сильнішим від нього, судді Сухорученка. Більше того, підсудний не дав себе розтоптати і залишився людиною, якою, напевно, багато хто зараз милується в цьому залі: спокійний, обличчя аж сяє якимось внутрішнім сяйвом; в очах — ні болю, ні злості — хіба що тінь жалю причаїлася десь у куточках. До кого, цікаво, той жаль?... Звісно, до кого: до несправедливих суддів. Від цього здогаду Сухорученко аж засовався на стільці. Він заздрив підсудному і водночас ненавидів його. Бач, який незворушний!... А він, досвідчений і шанований суддя, зараз змушений вести двобій серця та розуму... То хто ж із них двох жертва, хто?...

Раптом Сухорученкові стало зле: серце, не витримавши шаленого тиску, дало збій. Останнє, що побачив суддя, — це склянку з водою в чийсь руці, та ще — повні співчуття і вже неприхованого жалю Христенкові очі.

* * *

«Радий вас бачити, пане Сухорученку, — першим простягнув руку Христенко. — Як ваше здоров'я? Сподіваюся, після того серцевого нападу в залі суду ви швидко одужали?.. Я молився за вас».

— Молився?!.. Ти?!.. За мене?!... Та ж я тебе хотів згноїти у таборах!...

— Я знаю...

— Чому ж тоді молився?

— Бо ви — Боже творіння, а Бог не хоче смерті грішника. Він хоче бачити всіх своїх дітей у Царстві Божому. Шкода тільки, що далеко не всі діти це розуміють...

— Ти знову за своє? — єхидно перепитав суддя. — Напевно, мало я тобі тоді строку дав, треба було ще років зо п'ять накинути, щоб вивітрилися на сибірських просторах твої християнські ідеї.

— Ідеї не вивірюються, якщо складають основу твого життя і якщо ти глибоко віриш у них. Та й чому я маю вам про це казати? Самі все добре знаєте: в моєму серці — Божий ідеал, у вашому — комуністичний...

Сухорученкові здалося, що Христенко глузує з нього. Бач, про що заговорив: комуністичний ідеал... Заздрісно глянув на добротний костюм, яскраву краватку — і мимоволі порівняв ошатне вбрання колишнього підсудного зі своїми поношеними джинсами та вицвілим

стареньким джемпером. Недобрі почуття знову, як і багато літ тому, вужем ворухнулися в серці: чому

Піклуючись про свої недоліки, заздрісника мучить досконалість інших.

навіть табори не зламали цю ненависну йому людину, чому зараз він не жебракує, проклинаючи свою долю, а живе, як видно, в достатку й добрі.

Погляд ненароком спинився на Біблії, яку Христенко притис до грудей, як справжню реліквію... Невже й справді Бог допомагає?... Невже?.. А як живеться йому, шанованому колись судді?... Вбого животіє, бо ж призначеної пенсії вистачає хіба що на цигарки та пляшку-другу недорогого вина. Хіба в такий ідеал вірив, такого життя очікував?... Виходить, немарно колись давно у глибині серця заздрив підсудному, котрого сам засудив — засудив без провини, за віру в Бога... Колись давно?... Сухорученко раптом спіймав себе на думці, що він і досі заздрить цій людині, яка виявилася у всьому кращою, сильнішою, яскравішою від свого судді: суддя чорнів, а жертва не тьмніла; суддя збивав із ніг, а жертва не падала; суддя нищив «іменем закону», а жертва захищалася духовним мечем... І ось зараз, як колись, кривдник закипає від люті, а скривджений цікавиться його здоров'ям... То хто ж з них жертва, хто?!...

Христенко, здається, помітив сум'яття в душі колишнього судді.

— Даруйте, напевно, щось зайве сказав. Схоже, розбився ваш ідеал. Не дивно, мертві боги не живуть.

Сухорученко почувався переможеним, але все ще ніяк не хотів здаватися.

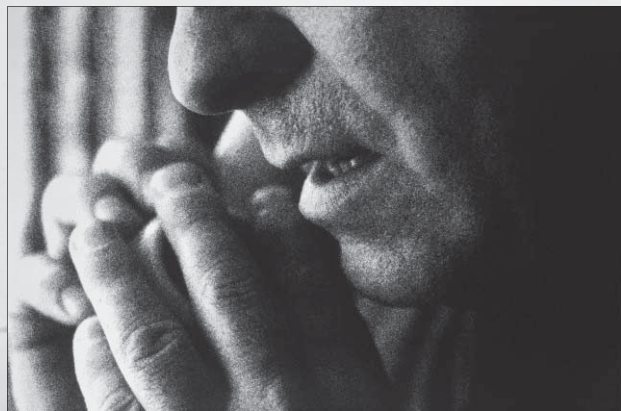
— Ех, повернути б мені оце хоча б зо два десятки літ, — озвався хрипло, — я б показав тобі мертвих богів. Як гниду, розчавив би...

— Це тому, пане Сухорученку, що живете ви й досі не за духом,

а за плоттю. Діла ж плоті, як записано в Слові Божому, «явні: ворожнеча, сварка, заздрість, гнів» (Гал. 5:19-20).

«Оце так зброя, — подумав Сухорученко, — приціл точний і вбиває наповал. З такою зброєю не страшно, напевно, і смерті в очі дивитися, а я, бач, сибірськими таборами хотів налякати»...

Кордон, простелений променями призахідного сонця, давно стерся. Місяць повагом плив нічним небом, збираючи сором'язливі посмішки подружок-зір, а колишній суддя із колишнім підсудним все ще розмовляли, присівши в скверіку на лавку. На перший погляд, могло здатися, це — давні друзі, котрі не бачилися багато літ. Насправді, все було інакше: вони й досі залишалися людьми, котрі, живучи на одній землі, перебували водночас у різних світах: один — в духовному, інший — у темному світі невірства. Христенко розповідав про Істину, Яка робить людину вільною від гріха. Сухорученко ж якийсь час сперечався; потім, коли вже не залишилося жодних аргументів для продовження словесного двобою,

зневажливо сміявся просто в лице співрозмовникові своїм їдким саркастичним смішком. Для чого? Щоб навіть собі не зізнатися, як заздрить цій простій і, схоже, щирій людині, як хотів би мати й сам таку глибоку віру, котра дає сили жити і перемогати. Відчував: щойно подолає в собі ненависть та заздрість, — відразу ж зламаються й гордість та пиха і благодатне сяйво Істини спалахне в серці. Коли це буде? Те знає Бог. Поки що ж, як і півстоліття тому, Сухорученко мучився думкою: хто ж із них жертва, хто?...

Світлана БЕРЕЗА.

НЕПОДІЛЬНА УВАГА

Зоровий і фізичний контакти рідко вимагають від батьків серйозних жертв. Неподільна увага потребує принаймні часу, інколи — чималого. Це означає, що батькам доведеться відмовитися від інших справ, можливо, улюблених. Люблячі батьки обов'язково помітять, коли їхня дитина вкрай потребує неподільної уваги, і, можливо, саме у той момент вони будуть найменш схильні до цього.

Що таке «неподільна увага»? Неподільна увага до дитини — це пильна увага, яку не порушує і не відволікає ніщо інше та яка дозволяє дитині бути впевненою, що її люблять і що за нею визнають її особисте право на спілкування, розуміння й непохитну турботу з боку батьків. Коротше кажучи, неподільна увага дозволяє дитині відчувати, що вона найважливіша людина на світі для своїх батьків.

Дехто може подумати, що це вже занадто, але розгорнімо Біблію — і ми побачимо, як високо там цінуються діти. До речі, Христос давав дітям великі привілеї: «Тоді приносили діток до Нього, щоб Він доторкнувся до них... Ісус... промовив до них: «Пустіть діток до Мене приходити... І Він їх пригорнув, і поблагословив, на них руки поклавши» (Мр. 10:13-16). Важливість дітей відзначена й у Псалмах: «Діти — спадщина Господня, плід утроби — нагорода!» (Пс.127:3). У книзі Буття теж говориться про дітей

У щоденнику батька одного великого гуманіста знайшли опис дня, проведеного на риболовлі з сином. Батько шкодував, що «день не вдався», оскільки син здавався «нудним, витав десь думками та говорив дуже мало». Батько навіть написав, що, можливо, він ніколи більше не візьме сина рибалити.

Через багато років історик знайшов ці записи, з цікавістю порівняв їх із уривками, взятими з синівського щоденника щодо того самого дня. Хлопчик із великим захопленням описував цей «чудовий» день, який він провів наодинці із батьком. Він писав, як глибоко був зворушений увагою батька, і як важливо було для нього побути з ним наодинці.

як дарунок Божий: «І сказав [Ісав]: Хто то такі?» А той [Яків] відказав: «Діти, якими обдарував Бог твого раба» (Бут. 33:5).

Слід зробити так, щоб дитина відчувала, що вона така єдина й незамінна. Деякі діти цього не відчують, але яка зміна стається в малюкові, коли він упевнений у своїй неповторності! Лише неподільна увага може дати йому таке усвідомлення та знання. Це життєво необхідно для розвитку дитячої самооцінки. І це надзвичайно впливає на здатність дитини зав'язувати стосунки з людьми і любити їх.

З власного досвіду можу стверджувати, що

неподільна увага — це нагальна потреба дитини. Але ми, батьки, практично не зважаємо на неї і ще меншою мірою задовольняємо її. Є багато причин, чому ми не зважаємо на цю особливу потребу. Ми помилково вважаємо, що дитині достатньо того, що ми для неї робимо. Так, наприклад, додаткові заохочення — ласощі, подарунки, приємні сюрпризи — часом сплутують зі щирою неподільною увагою. Ці вияви нашого батьківського почуття є надзвичайно важливими, але використовувати їх замість неподільної уваги — це серйозна помилка. Я бачу постійну спокосу зробити подібну заміну, оскільки заохочення чи

подарунки — це досить легкий варіант, до того ж він віднімає значно менше часу. Однак така заміна значною мірою псує стосунки.

Неподільна увага — це не та увага, яку поділяють дитині, коли дозволяє час. Це постійна потреба кожної дитини. Самооцінка дитини та її взаємини з навколишнім світом залежать від того, як задовольняється ця потреба. Не одержуючи неподільної уваги, дитина відчуває постійне занепокоєння, оскільки їй здається, що все інше значно важливіше за неї саму. Дитина втрачає почуття безпеки, до того ж сповільнюється її емоційно-психічний розвиток. Вона менш самостійна порівняно з тими дітьми, чий батьки не пошкодували часу для задоволення в ранньому віці потреби в неподільній увазі.

Неподільна увага відбирає у нас багато часу, до того ж її важко виявляти постійно, а часом вона лягає непосильним тягарем на замучених батьків. Однак вона є наймогутнішим засобом заповнення емоційної ємності дитини та забезпечення її благополуччя в майбутньому.

Що може бути прекрасніше, ніж сім'я, де дитина може довірити батькам найпотаємніше, поговорити з ними про що завгодно?

Рос КЕМПБЕЛЛ,
доктор медицини,
професор педіатрії та
психіатрії медичного коледжу,
батько чотирьох дітей.

ОДИН

— Мамо, мамочко, поглянь, — вигукнула семирічна Марта.

— Зараз, зараз! — автоматично вимовила знервована жінка за кермом, роздумуючи над безліччю справ, що ще очікували на неї вдома.

ІЗ БАГАТЬОХ ДНІВ

Потім була вечеря, перегляд телепрограм, купання, телефонні розмови, аж настав час лягати спати.

— Марто, вже час іти в ліжечко!

Дівчинка швиденько подріботіла ніжками по східцях вгору. Жінка вже падала від утоми, та, цілуючи донечку, усе ж знайшла в собі сили, щоб помолитися разом із нею. Дівчатко швиденько вляглося в ліжечко, а мати, схилившись, стала поправляти ковдру.

— Мамусю, забула тобі дати одну річ! — піднявши голівку з подушки, промовила дитина.

— Даси вранці, — якось холодно відповіла мати.

Марта невдоволено насупилась.

— Але ж вранці в тебе знову не буде часу! — запротестувала вона.

— Знайду час, не хвилюйся, — якось холодно відказала жінка. — Добраніч! — додала, навіть не глянувши на малечу, і рішуче зачинила за собою двері.

Пораючись у хаті, матір ніби переслідували сумні оченята її малечі. Вона вирішила знову зайти до кімнати Марти. Тихесенько

відчинивши двері, почула лише рівномірне поспування дитини. Та враз в її очі впали клаптики паперу, які дівчинка стисла маленькими пальчиками своєї ручки. Нишком підійшовши до неї, жінка обережно розчепила її долоньку і забрала червоне серце, яке було подерте на дрібненькі шматочки. Жінка старанно збрала всі клаптики й, наче з дитячої складачки, спробувала скласти пошматований листок великого паперу. Врешті, жінка вже змогла прочитати, що написала її донька:

«Чому я люблю свою маму».

«Навіть якщо ти багато працюєш і мусиш вирішувати тисячі справ, ти завжди знаходиш час побавитись зі мною. Люблю тебе, мамусю, бо я — найважливіша частинка Твого дня!»

Ці слова глибоко зворушили жінку. За десять хвилин вона знову зайшла до кімнати донечки, тримаючи срібну таріль з двома чашками шоколаду і двома тістечками. Жінка ніжно погладила пухкеньку щічку своєї дитини.

— Що трапилося? — прокинувшись, запитала дівчинка, здивована нічними відвідинами.

— Це для тебе, бо ти — найважливіша частинка мого дня!

Дівчинка усміхнулася і, трохи надпивши з горнятка, знову заснула солодким сном.

А хто є найважливішою частинкою твого дня, дорога матусю?

Бруно ФЕРРЕРО

НЕЗВИЧАЙНИЙ

ПОДАРУНОК

Якось один мій приятель покарав свою трирічну доньку за те, що та витратила цілий рулон золотистого обгорткового паперу. Грошей не вистачало на новий, тому батько розгнівався, що дитина прикрасила коробочку, яку він хотів поставити під різдвяну ялинку. Але наступного ранку дівчатко все ж таки принесло подарунок своєму батькові, сказавши: «Татусю, це тобі». Чоловікові стало ніяково через вчорашню надмірну суворість, але його гнів запалав знову, коли побачив, що коробка порожня.

Із пересердя він знову нагрімав на дівчинку: «Хіба ти не знаєш, що, якщо ти даруєш комусь подарунок, усередині повинно щось бути?»

Дівчинка подивилася на батька наповненими сльозами очима і промовила: «Татусю, вона не порожня. Я наповнила її поцілунками любові. Вони всі для тебе, таточку».

Серце батька засмутилося. Він обійняв донечку і став просити прощення.

Чоловік розповідав, що ця «золота» коробочка стояла біля його ліжка упродовж багатьох років. Коли йому було зле, він діставав із неї уявний поцілунок і згадував любов дитини, яку подарувала вона йому того пам'ятного Різдва.

У буквальному сенсі кожен із нас, батьків, отримав «золоту» коробочку, наповнену безумовною любов'ю і поцілунками від наших дітей. Немає нічого ціннішого від цього.

Джсеймс ДОБСОН.

На фото:
затоплений
Дім молитви
в с. Тарасовці

Спочатку була гостра потреба у питній воді, зараз найефективніше тут «проповідує» картопля, а завтра люди почнуть приймати Євангеліє».

державний кордон із Румунією. Традиції, культура та національна приналежність населення тут відповідні. Навіть написи на домах молитви румунською мовою. Але відвідавши богослужіння у Новоселицькому районі, хвилюватися не варто — українську мову тут зрозуміють!

... В одних господарів на подвір'ї кипить робота: шліфуються дошки, готуються шпаклювальні суміші, а в інших — якась незрозуміла тиша та бездіяльність. Підійшовши до одного з дворів, де, за поперед-

церков ЄХБ Чернівецької області познайомив нас із служителями місцевих церков, супроводжуючи постраждалими від повені селами Маршинці, Тарасівці, Ванчиківці, Костичани, Стерче, Драниця та Мамалига. Останнє розташоване на українсько-молдавському кордоні, де ми й познайомилися з пресвітером Петром Дмитровичем Житару. Відразу після липневої повені Петро Дмитрович разом із дружиною поселили у своєму домі вісімнадцятеро односельців, у яких не знайшлося родичів, які б їх змогли прийняти у час лиха. Тепленька ковдра та гаряча їжа цих перших реабілітаційних

ПРОПОВІДЬ СПРАВАМИ

Двері відчинені навстіж. Замість охайних впорядкованих вікон — великі непривабливі отвори, через які мозолять очі «розмальовані» брудними потьоканими стіни. Розібраний дах вказує на те, що господарі неабияк надіються на останнє тепло осені, щоб якнайшвидше висушити і відремонтувати оселю. У хаті тхне цвіллю — нанесений сюди товстий шар мулу вимагає багато сил та часу, щоб його позбутися. Така картина є типовою для усіх постраждалих від повені західних регіонів. А тим часом надворі холоднішає і осінні заморозки стають реальністю.

Між річками Прут і Дністер у південно-східній частині Чернівецької області знаходиться Новоселицький район, де найбільше цього літа показав вируючий потік. Власне, й туди ми приїхали, аби не лише передати допомогу від церков Рівненської області, а й постаратися найкраще зрозуміти становище, в якому опинилися наші брати та сестри. Ще донедавна цей район славився успішним вирощуванням хороших сортів помідорів, огірків та солодкого перцю.

Мова місцевих мешканців, на перший погляд, викликає подив та неприховану цікавість. Проїжджаючи маленькими провулками буковинських сіл, важко назвати їх українськими. Читач буде приємно вражений, опинившись у найбільшому з поліетнічних регіонів України. Оскільки район на сході межує з Молдовою, а на півдні проходить

німи свідченнями, стояв будинок, ми запитали у господині: «Бачимо, ви вже повивозили усе, що лишилося від будинку, чому ж нічого не робите для того, щоб будувати новий? Чи у вас немає родичів для допомоги?» Жінка (років п'ятдесяти) розвела руками і, ледве стримуючи біль, проказала: «Я боюся тут знову будувати дім. Є в мене один внук. Він і пообіцяв мені знайти інше місце для будівництва. До зими ми вже не встигнемо звести будинок, тому й не знаю, що маю робити».

На іншому подвір'ї про колишній дім нагадує лише бетонний ганок, що на сміх залишився цілим та непошкодженим. Тут ми зустріли старенького худорлявого дідуса, що порпався у затоплених стеблах кукурудзи. Він не стільки чекав від нас матеріальної допомоги, як потребував безпосередньої чуйності та уваги. Його очі загорілися від банального «Як у вас справи?». Де буде жити цей самотній чоловік, він сам ще не знає, однак після п'ятнадцятихвилинної розмови дуже дякував за те, що хтось переступив «пориг» його дому і поцікавився його самопочуттям.

Веніамін Ілліч Куцюруба, голова Обласного об'єднання

На фото:
Зруйновані
доми
в м. Чернівці

тижнів надовго запам'ятаються для постраждалих. Навіть для двох голів великої рогатої худоби, яких вдалося врятувати евакуйованим, знайшлося місце у невеличкому господарстві служителя. Один невіруючий чоловік привів свою корову до брата і запропонував: «Нехай вона поживе у тебе, а молоко від неї давай цим людям, яких ти прийняв». Зараз брат Житару щоранку на старенькій автівці або на велосипеді об'їжджає вулицями Мамалиги, аби дізнатися, що потрібно для допомоги односельцям. Тому, як свідчать інші служители, у цьому селі найорганізованіша роздача допомоги.

Тоді як чиновники обмінюються публічними листами вдячності, а ЗМІ невтомно поширюють інформацію про жертводавців, місцевим християнам ніколи хизуватися власною доброчинністю — вони щосили намагаються допомогти ближньому. Веніамін Ілліч з усмішкою пригадує: «Коли треба було надавати першу харчову допомогу, я швиденько купив різні крупи, борошно та олію. Побачивши це, моя дружина Оріся з подивом вигукнула: «І навіщо ти цього накупляв? На чому ж люди будуть готувати ці крупи, коли в них хати немає?» Тоді й довелося виправляти свою

«Людина, яка займається серфінгом, не зможе стати чемпіоном цього виду спорту, коли на морі чи в океані пануватиме штиль. Лише великі хвилі зробилять із неї справжнього спеціаліста цієї справи. Також і тоді, коли йде хвиля, а людина знаходиться на пляжі, — з неї не вийде спортсмена. Допоки є «хвиля», ми повинні скористатися нагодою, щоб у такий спосіб засвідчити односельцям про Христа».

ДОБРОЧИННОСТІ

помилку: купувати рибні та м'ясні консерви і подібну готову їжу».

Місцеві брати поділилися досвідом своєрідної євангелізації у цьому районі. Невеличка група віруючих у недільні дні виїжджає до когось з гостинних господарів на подвір'я, взявши пакети з продуктами та синтезатор. У такий спосіб вони можуть для своїх земляків співати християнських пісень та роздавати допомогу. Григорій Кіореско, пресвітер церкви села Маршинці, що зазнало лиха, так охарактеризував ситуацію, що склалася: «Людина, яка займається серфінгом, не зможе стати чемпіоном цього виду спорту, коли на морі чи в океані пануватиме штиль. Лише великі хвилі зробилять із неї справжнього спеціаліста цієї справи. Також і тоді, коли йде хвиля, а людина знаходиться на пляжі, — з неї не вийде спортсмена. Допоки є «хвиля», ми повинні скористатися нагодою, щоб у такий спосіб засвідчити односельцям про Христа. Спочатку була гостра потреба у питній воді, зараз найефективніше тут «проповідь» картопля, а завтра люди почнуть приймати Євангеліє».

Після того як повинь відступила, люди залишилися наодинці вже не зі стихією, а з людьми. Тут випробовується кожен — сусід, родич, велике й мале керівництво, держава... Понад два місяці минуло з моменту стихійного лиха, а чимало потерпілих від повені так і лишаються без даху над головою або без твердої підлоги під ногами. Щоправда, значна частина постраждалих почала будівництво, а інші перенесли його на весну. Люди поступово заспокоюються від переживань, влаштовуються на тимчасове поселення у родичів. Та, на жаль, не в своїй хаті навіть найпоширеніша румунська страва — кукурудзяна мамалига — вже не смакуватиме так по-домашньому, як раніше. Люди з острахом черпають воду з криниць, ретельно кип'ятять її перед споживанням. А дехто й досі не наважується вживати небезпечну воду, тому й користується лише привезеною.

На прохання Веніаміна Ілліча Куцюруби Обласне об'єднання церков ЄХБ Чернівецької області від імені усіх віруючих Буковини висловлює щирі подяку за матеріальну допомогу усім церквам ЄХБ України, у тому числі — Рівненської області.

«Найголовнішими з усієї доброчинності, — зауважив Веніамін Ілліч, — стали ваші молитви за тих нещасних, кого спіткало стихійне лихо. Вони й підняли людей на ноги, допомогли їм відчувати Божу любов та турботу. Благословіть вам від Господа!»

Людмила ЖАКУН.

На фото:
Повінь
в с. Тарасівці,
Чернівецька
обл.

Біблійні заняття.

Сільська церква... Кількість членів тут не вимірюється сотнями, як в обласних чи то районних церквах. Але посвята серця не залежить від кількості братів чи сестер навколо. Горять серця любов'ю до Господа, вірністю Його наказам і, попри всі перешкоди, Христові послідовники несуть у світ Його Євангеліє. Слава Богові, розуміють брати та сестри, що відповідальність за своє село, за своє місто несуть саме вони і не ховають сіль на полицю за дверцятами, а «солять» ту місцевість, де живуть.

Мимоволі згадуються слова пастора церкви із Німеччини Руді Дюка, який зауважив про вибір Ісусом 72 учнів. Чому саме 72, а не 68, не 100? В той час світ населяло 72 народи і зрозуміти цю пророчу цифру могли лише євреї — вибраний народ.

Чи завжди ми, вибраний Ісусом народ, розуміємо, що наша сільська чи районна церква повинна впливати на навколишню місцевість, опікуватися селами, що знаходяться поруч, подібно, наприклад, до лідерів села Копитків, які дбають не лише про своє село, а й про три навколишніх села?

Слава Богові, якщо наша відповідь на це запитання — «так»!

«Померти за істину — гідний вчинок. Однак незрівнянно гідніше день у день жити ради істини».

Селінджер

Ранкова зарядка.

Літо 2008 року було досить плідним. 88 церков нашої області провело 99 дитячо-підліткових таборів. Хочеться славити нашого Господа за те, що дає в серця ентузіазм, натхнення, укріплює сили, забирає лін. Водночас хотілося б і нагадати, щоб за різноманітними проектами та справами ми не забували про наш власний характер, про духовність, про чисте серце. Така наука, як статистика, говорить, що ми лише на 10% впливаємо на інших людей тим, що говоримо; на 30% — тим, що робимо, а на 60% — тим, ким ми є насправді. Якими ми є, таким стає світ навколо нас.

Хочеться подарувати в підбадьорення вірш відомого поета А. Макаревича та закликати не говорити про любов, а любити; не говорити про чесність, а бути чесними; не говорити про жертвність, а жертвувати.

Оксана ГРИЦЮТА,
керівник відділу дитячого служіння.

ВІДДІЛ ДИТЯЧОГО СЛУЖІННЯ

*Среди всего, что в нас переплелось,
Порой самодовольство нами правит.
«Казаться или быть?» — вот в чем вопрос,
Который время человеку ставит.*

*Считается кем-то или кем-то быть?
Быть смелым или делать вид, что смелый?*

*Ты жертвовал, творил, умел любить
Или об этом лишь вещал умело,
Робея самому себе признаться,
К чему стремишься: быть или казаться?..*

*Что стоит жизнь в довольстве иль покое,
Когда ее пытаются лепить,
Фальшивя переделанной строкою...
Легко казаться. Очень трудно быть...*

А. Макаревич.

* * *

Немає нічого кращого для наставника, як бачити, як змінюються діти в таборі, як вимовляють свою першу молитву, як читають Біблію. Я сама прийняла рішення жити з Богом саме в християнському таборі.

Кожне літо, кожний табір — незабутній, але цей рік — особливий. Чому особливий? У мене в групі було 7 гарненьких дівчаток. Кожна «особлива» по-своєму. В таборі Віта (ім'я змінене з етичних міркувань) була важким підлітком. Нелегке життя виховало в ній черствість, жорстокість, самовпевненість. Але разом із тим — страх перед майбутнім. Дівчинка розуміла, що все, що вона робить — гріховне. Але виховання вулиць не давало їй сили визнати це серцем. Ображаючи інших, вона просто захищала саму себе, хоча разом із тим проковувала інших дітей до сварки. Через це група була недружною, незібраною.

Та табірні дні минали. Господь працював над її серцем. Вона ставила багато запитань про спасіння, проте ніяк не могла зрозуміти те, що Бог прощає просто так. Він дає шанс, якого, можливо, більше ніколи не буде. Наприкінці табору я отримала лист від Віти, в якому було написано:

«Дякую тобі за цей табір, в якому я прийняла Ісуса в своє серце. З любов'ю, Віта».

Найщасливіша мить табору назавжди залишиться в моєму серці, як і цей лист. А головне — тепер Віта назавжди у серці та в руці Всемогутнього Бога».

Ірина Удодік,
наставниця табору
«Сонце правди»,
м. Костопіль, 2008 р.

ВІТАЄМО МОЛОДЬ! НА 10 ВІЛЕЙНОМУ МОЛОДІЖНОМУ ФЕСТИВАЛІ

'08

На такій пафосній ноті завершився черговий молодіжний фестиваль, багатий на благословіння, відкритий до Божих настанов, переповнений новими знайомствами і незабутніми враженнями про християнський відпочинок.

Катерина КОРОТЮК.

Цього літа в с.Олександрія Рівненської області відбувся 10-й ювілейний фестиваль християнської молоді. Загальна кількість зареєстрованих учасників становила 650 чоловік, з яких 250 — невіруючі хлопці та дівчата.

Щодня відбувалася духовна програма, що займала понад п'ять годин. Це і майстер-класи, і ранковий розбір Слова Божого за індуктивним методом, і ранковий семінар, і вечірня програма. Така насичена духовна частина була вдалим експериментом, оскільки опісля виявилось, що багата духовна їжа принесла користь не тільки невіруючій молоді, а й тим братам та сестрам, котрим слід було оновитися в Господі.

Під час фестивалю два дні група із близько 30-ти чоловік відвідувала сусіднє село, аби допомогти інвалідам, літнім та незаможним людям фізичною роботою та духовною підтримкою. Молодь також запрошувала селян на День відкритих дверей, а нашою мовою — євангелізацію. Її провів відділ благовістя, що при Об-

ласному об'єднанні церков ЄХБ на чолі з Олександром Гаврилюком, а заклину проповідь виголосив Станіслав Грунтковський — відповідальний за благовістя по Україні. Результатом такого євангелізаційного заходу стало покаяння десяти чоловік, серед яких були підлітки та молодь.

Останнього дня фестивалю на вечірньому зібранні пролунала проповідь пастора рівненської церкви «Благодать» Андрія Корнійчука. Він закликав юні серця до живої віри (так звучала тема даного заходу). На це відгукнулося близько 30-ти чоловік, які виявили бажання оновитися в Христі.

Закриття молодіжного фестивалю відбулося на лоні природи у тісному спілкуванні з Небесним Отцем. Це була нічна молитва, яка згуртувала близько двохсот чоловік.

Директор фестивалю.

Трудівники.

На вечірньому
зібранні.

Ранкове прославлення.

«На фестивалі я вперше. Мені дуже сподобалося, хоча я невіруюча людина. Умови проживання не супер, але я їду звідси із захопливими враженнями і захватом від цього заходу. Мені дуже сподобалося і я сподіваюся, що це не останній раз я на цьому фестивалі».

м. Дубно

«Дякую Господу, що через вас Він організував цей фестиваль, дякую вам, що ви почули голос Христа щодо організації! Господь запалив моє серце, навчив чути Його, навчив молитися до Нього, цінувати глибокими взаєминами з Христом, нехай ваша жива віра ніколи не перетвориться на мертву віру, будьте благословенні! Дякую за все!»

Альона Ч., м. Острів

«Фестиваль був дуже цікавий, а головне — повчальний. Мені дуже сподобалося! Усе було дуже класно, якщо чесно, то навіть

їхати не хочеться! За цей тиждень я стала ближчою до Бога! Дякую!»

снт Квасилів

«Дуже вдячний вам за можливість переоцінити свій духовний стан, саме такі фестивалі запалюють наші серця до гарячої і живої віри. Дякую!!!»

м. Острів

«Дуже класний фестиваль, я здобула дуже багато цінної і корисної інформації, що змусила мене по-новому подивитися на свою віру. Велике спасибі Богу! Дуже дякую всім організаторам фестивалю. Побажання - проводити й далі такі фестивалі, за допомогою яких багато невіруючих могли довідатися про Бога».

м. Костопіль

«Цей фестиваль був особливий для мене! Хоча я християнка, я зрозуміла, що багато в чому мені потрібно змінюватися. Особливими для мене були майстер-класи,

чудовими були спілкування в групах ввечері біля вогнища і зранку, дуже дякую вам за організацію фестивалю. Ви супер! Я вас люблю, Божих вам благословень!»

Перша рівненська церква ЄХБ

«Слава нашому Богу!!! Протягом цього фестивалю Господь особливо торкнувся до мого серця. Я багато разів відпочивав у світі, але на таких, як цей захід, не був ніколи, тому що цей фестиваль створила не людина, а Сам Бог. Слава Йому на віки-віків. Амінь! З вашими молитвами в дорозі...»

Павло Калужний,
реабілітаційний центр м. Фастів

«Я просто був вражений тим, що відбувалося тут. Чесно кажучи, я навіть не очікував такого повороту подій. Господь діяв у наших серцях. Багато говорив до мого серця, багато відкривав мені Своїх істин. Я дякую Богу за всіх вас, нехай Божя сила перебуває на вас! З найкращими побажаннями!»

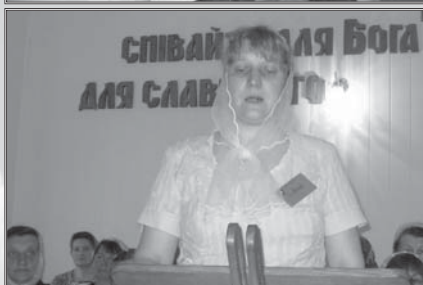
Брат у Христі,
Перша рівненська церква ЄХБ

«Загалом фестиваль мені дуже сподобався. Фізичний відпочинок був у тандемі з духовним благословінням. Бог зміцнював мою віру щодня. Бажаю вам успіхів на ниві Божій, запалу і сили!»

м. Острів

Вивчення Біблії.

Літо заховалося за горизонт. Його останній гарячий пил нещадно змивають холодні дощі осені. Та чи безслідно канула у небуття тепла пора? Для тих, кому випала нагода бодай кілька днів відлучитися від киплячої роботи повсякденності і дозволити собі дещо цінніше, всі спогади про літо помістяться у тій жменьці днів, які вони провели на відпочинку.

Із 21 по 25 липня у с. Малево Демидівського району знову відбувся жіночий християнський табір «Дотик неба». Бухгалтер та медсестра, кухар та кардіолог, підприємець та пенсіонерка зустрілися тут, аби дозволити Богові внести у власне життя низку нових змін і просто хороших вражень. Чотири групи сестер, за назвами «Легідність», «Віра», «Любов» та «Мир», об'єднали в собі різних за віком жінок, для того щоб ті мали можливість стати спільною дружною командою активних учасників ранкових молитовних годин та вечірніх зібрань. Ранкова зарядка, гуртки, час дозвілля — все це допомагало відволіктися від своїх недугів та сумних думок і насолодитися подарованим Богом відпочинком.

Дев'яносто шість жінок Рівненської області протягом п'яти днів мали змогу забути про домашнє господарство і насолодитися благословенними, насиченими радістю та спокоєм днями. Щоб читачеві не видалося банальним і неконкретним значення благословенного та корисного відпочинку, ми змальовуємо цей табір вустами опитаних його учасниць.

Галина Пилипівна, лікар-кардіолог, 68 р.: Тут я з'ясувала, що дуже мало знаю Біблію. Ніколи не бачила в православній церкві, щоб люди так багато молилися. Єдине, за чим я жалкую, що не змогла бути на всіх зібраннях через хворобу. Для мене перебування в таборі — це нова незабутня подія у житті. Хотілося б, аби подібні табори відвідувало більше дітей та молоді.

Дар'я Омелянівна, бухгалтер, 62 р.: До цього табору я взагалі нічого не знала про Бога, хіба тільки, що Він є. Тут мені відкрилася істина Його любові до нас, розуміння того, що тільки Бог може спасати. Бог — це моя надія. Мені дуже сподобалося спілкування із сестрами і час про-

славлення. Я хотіла б наступного разу відкласти всі свої справи і відвідати подібний табір, щоб збагатити свою душу Словом Божим.

Марія Петрівна, продавець, 61 р.: Я з'ясувала, що до цього часу не вивчила Боже Слово як слід, що я не досконала у вірі і мало люблю свого Спасителя. Також зрозуміла одну істину: що б не траплялося в моєму житті, більше покладатися на Бога. Гадаю, на все життя запам'яталася зустріч із сестрами, наші молитви одна за одну, а також час розлуки. Нехай Господь віддасть сторицею тим сестрам, які піклувалися про нас і навчали нас. За це все хвала і слава нашому Богові!

Любов Павлівна, підприємець, 51 р.: Я дізналася про себе, що зовсім ще не знала Бога. Я зрозуміла: без Бога немає життя, Ісус Христос помер за мене, щоб я мала вічне життя через покайання. Найбільше мені запам'яталося спілкування із сестрами, їхня любов до мене, повага, підтримка. Я дуже рада, що сестри не залишили мене у проблемах, а підтримали. Вони навчили мене прощати, любити ближнього і молитися, навіть за свого ворога. Коли я покалася, мені на душі стало легко, і я вдячна сестрам за допомогу. Хотілося б ще побути в такому таборі серед сестер, які мені відкривали душу. Особливо вдячна Богові за Марію Максимівну, сестру Світлану, сестру Любу, яка вчила нас співати. Я буду молитися за них, бо вони стали для мене взірцем і моє життя змінилося. Я бажаю, щоби багато людей, які знаходяться далеко від Бога, відвідали подібні табори і відчували таке духовне піднесення, яке відчуваю я.

Любов Іванівна, техпрацівник, 49 р.: У таборі Господь показав, що мені ще потрібно вчитися любити. Потрібно на практиці застосовувати біблійні істини, а я лінива і, на жаль, мало дякую Богові. Це, певно, тому, що мій шлях до Бога легший, ніж у деяких тут сестер. Я зрозуміла: якщо Бог не буде використовувати мене як інструмент, то я заіржавію і буду Йому не потрібною, тому необхідно віддавати себе Богові в жертву. Я потребую спільності з церквою, тому хотіла би вдруге відвідати подібний табір. Тут я оживаю. Табір «Дотик неба» — це справді дотик неба!

Дотик неба

ВІДДІЛ ЖІНОЧОГО СЛУЖІННЯ

Віра Павлівна, фельдшер, 71 р.: Незважаючи на мій похилий вік, Бог мене любить! Тут не відчувала себе гіршою за інших. Хотілося покращувати пам'ять заучуванням віршів, більше спілкуватися з невірними, розповідати їм про Слово Боже. Найкраще мені запам'ятався сестринський хор із тих, хто тут відпочивав, я задоволена організацією нашого відпочинку. Тут я отримала духовне збагачення і відпочинок від буденних справ.

Катерина Іванівна, колгоспниця, поетеса, 55 р.: Я була здивована, що старші за мене жінки відповідають на досить складні запитання з Біблії. Я думала, що багато знаю, але насправді знаю дуже мало. Мені найбільше запам'яталися свідчення і розповіді наших молодих наставниць, пісні та проповіді. Я тут забула про домашні клопоти і жила тільки для Бога. Лише не сподобалося, що весь час ішов дощ — та Бог знає, що робить. Перебування у таборі — це відпочинок від світу і єднання з Богом.

Людмила, педагог, 35 р.: У таборі я дізналася, як правильно молитися до Бога. Я дізналася, що таке молитва. Мене понад усе вразила любов між сестрами, а найбільше запам'яталися — проповіді. Отримавши радість і благословіння, я хотіла б наступного разу знову відвідати подібний табір.

Ганна Гуріївна, пенсіонерка, 70 р.: Хоча вже мені й багато літ, я зрозуміла, що мені потрібно багато чого вчитися. Відчуваю велику радість на серці від того, що зросла духовно. Хотілося б, аби, коли ми роз'їдемося, могли пам'ятати одна одну.

Євгенія Василівна, домогосподарка, 26 р.: Тут я глибше пізнала себе, зрозуміла, що Бог хоче від мене служіння тим даром, який Він мені дав. Мені найбільше сподобалося і запам'яталося покаюння сестри. Це — найбільша радість. Мене надихнула сестринська гостинність і простота, щирі радісні обличчя.

Важливість проведення цього табору кількома словами не висловити, адже робота Святого Духа не видима і не доступна для людського розуміння. Одне можна сказати напевно: в оточенні простоти та щирості сестри черпали підбадьорення та зміцнення у вірі. А в тих, хто ще не зустрівся з Христом особисто, була чудова нагода наблизитися до Бога, краще познайомитися із Ним. Вони спостерігали за взаєминами у команді, за атмосферою в таборі, а також могли відразу ж отримати відповіді на запитання, що їх хвилювали. Команда із п'яти досвідчених сестер (Ніна Корнійчук, Світлана Седикіна, Лілія Кірієнко, Руслана Корольчук та Любов Подранецька разом із директором табору Марією Корнійчук) із Божою допомогою робила все можливе, аби ті, хто відпочиває, якнайкраще провели подарований їм час спільноти.

Шестеро душ, які ще донедавна не могли назвати Ісуса Христа своїм Господом, знайшли Його в оточенні християнок і запросили стати їхнім особистим Спасителем. А інші дев'яносто учасниць табору? Вони повезли додому враження, частинку яких ми передали читачеві у цій розповіді.

Людмила ЖАКУН.

Я вдячна Богові за успішне проведення табору! Також хочу висловити подяку за матеріальну підтримку спонсорам, усім жертводавцям, які охоче відгукнулися задовольнити наші потреби. Дякую директорів табору с. Малево В'ячеславу Хорошенку, котрий посприяв затишному та прийнятному відпочинку, смачному харчуванню наших учасниць, а також допоміг у вирішенні багатьох організаційних питань. Дякую техпрацівникам за їхню працю, поварам за щоденну кропітку роботу на кухні, а також усім членам місцевої церкви за розуміння та гостинне прийняття. Наша вдячність вам, служителі, що ви допомагаєте на місцях залучати до християнського відпочинку тих, хто дуже потребує його. Дякую чоловікам, які охоче відпустили своїх дружин до табору. А ви, дорогі сестри, якщо бажаєте відчути силу Божої любові, якщо прагнете до духовного зростання та щирих спілкувань, дозвольте собі відвести час для поповнення сил та благословіння, відвідавши християнський табір «Дотик неба»!

Марія КОРНІЙЧУК,
відповідальна за сестринське служіння.

За все Тобі я дякую

сутніх голова Обласного об'єднання церков ЄХБ М.А.ІЛБЮК.

Настає щемлива й урочиста мить: звершується молитва подяки за хліб, за Слово Боже. У всіх, хто завітав на стадіон, в руках — невеликі булочки, а в серцях — вдячність за те, що маємо хліб і до хліба. А ще — за те, що спокій нашого піднебесся не порушують смертоносні бомби; за те, нарешті, що маємо надію на вічне життя і можемо вільно, не боячись нікого, нести звістку спасіння по цілому світу.

Емоційно-пристрасними були також проповіді пасторів А.Д.КОРНІЙЧУКА (церква «Благодать»), В.В.НЕСТЕРУКА (церква «Відродження»), В.П.БАХУРА (Перша рівненська церква). Захоплено сприймалися виступи гуртів «Відродження», «Любов», «Агапе», «Кредо», а також ансамблю скрипалів «Небесні мелодії».

Участь у Святі взяла заступник міського голови С.К. БОГАТИРЧУК-КРИВКО. Її виступ став неабияким підбадьоренням для всіх присутніх.

— Можливо, комусь це видасться дивним, — сказала Світлана Кирилівна, — проте я сьогодні так само, як і ви, прийшла сюди зі словами вдячності. Дякую всім членам вашої громади за те, що ви є в нашому місті і нам поруч з вами живеться досить комфортно. Ваші дружини народжують багато дітей, сприяючи розвитку генофонду нації; ваші чоловіки не п'ють і не курять, подаючи гарний приклад усім рівнянам; ваші родини не залишають своїх немовлят у пологових будинках, і ваші діти є вихованими учнями в школах: вони не лихословлять, не мають шкідливих звичок, не бешкетують, не тікають з уроків.

Слухала я промову представника міської влади — і мимоволі згадалося: «...Нехай і ваше світло світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого Небесного» (Мт.5:16).

Наприкінці Свята з підсумковою проповіддю виступив виконавчий секретар Всеукраїнського союзу церков ЄХБ В.С.АНТОНЮК.

Свято жнив закінчилося — та не закінчується ніколи наша щира вдячність Богові-Творцю.

Світлана БЕРЕЗА.

Нам є за що дякувати Богу. Нам є за що славити Його величчя і святе Ім'я. Щодня Він дарує Свої благословіння, і їх так багато, що ми навіть не встигаємо дякувати за все — сприймаємо, трапляється, як належне послані згори дарунки.

Господь по-особливому благословив Україну родючими землями, на які посилав вчасно і сонце, і дощ. Щорічно ми милуємося, як колосяться добротними врожайми наші поля. Кілька десятиліть не згадуємо, що таке голод — на наших столах щодня красується запашна хлібина. Є й інші дари ланів та городів.

Все це — зі щедрої Божої руки, з Його милості, з Його волі, з Його любові. Тому й лине до Бога вдячна молитва християн.

У нинішньому році День подяки за врожай Обласне об'єднання церков євангельських християн-баптистів провело наприкінці вересня на стадіоні «Авангард» в обласному центрі. Подякувати Богові за цьогорічний урожай прийшли не лише члени церков, а й чимало інших мешканців міста. Зрештою, дякували не тільки за дари щедрої української ниви, а й за свободу проповіді Слова Божого в нашій державі. Це — також Господнє благословіння, за яке десятиліттями ревно молилися брати та сестри, котрі жили до нас і котрі відійшли у вічність з вірою, що часи гоніння та переслідувань за євангельську віру неодмінно минуть і зміняться реальною, а не мнимою, задекларованою лише на папері, свободою совісті.

Програму свята розпочав зведений хор, котрий у кількох піснях натхненно прославив Боже Ім'я.

З невеликою проповіддю звернувся до при-

ЧОМУ МИ ВАС НЕ БАЧИЛИ РАНІШЕ?

Сьогодні існує безліч різних думок щодо євангелізаційних проєктів у людних місцях. Справа в тім, що під час таких заходів ми, люди, хочемо бачити відразу очевидний результат — народження згори невірних. Та коли цього не стається, ми висновоюємо, що вже минув час, коли люди каялися. Однак це дуже неправильний висновок. Особисто я вважаю, що проповідувати Євангеліє потрібно вдень та вночі, і ті, чий серця Бог підготував, приймуть дар спасіння і завдяки Божій сім'ї (церкві) духовно зростатимуть до славного переходу в небеса.

Нещодавно у смт Гоща, де я є пастором церкви, відбулася на майдані просто неба одноденна євангелізація. Активну участь у ній взяли відділ благовістя при ООЦ ЄХБ, християнські гурти «Кредо» та «Скеля», молоді брати та сестри рівненської церкви «Благодать» на чолі із пастором Андрієм Корнійчуком.

Мене вразило те, що тутешні жителі, які не дуже люб'язно ставилися до баптистів та інших деномінацій, говорили: «Чому ми вас не бачили раніше?», «Ми вже думали, що вас немає...», «Виходьте частіше...», «Бари, кафе, п'янство процвітають — чого ви мовчите? Виходьте, співайте, розказуйте».

Гощани охоче знайомилися з віруючими, обмінювалися телефонами, запрошували на гостину. У наступні ж дні, коли відвідував їх, було приємно чути: «Хоча ми і не прийшли на майдан, як інші, але ми все добре чули зі своїх будинків».

Я щиро вдячний Богові за друзів із Божої церкви м. Рівного «Благодать» за їх активну допомогу в служінні людям смт Гоща. Молюся, щоб їхня ревність до Господньої справи на землі ще більше зросла, щоб Бог запаливав все більше сердець до покаяння та служіння. А нам, Господи, допоможи не сидіти і думати, що вже ніхто не хоче слухати Слово Боже, а йти до людей, молитися за них, як Ти це робив свого часу, а тепер через нас, усіх Твоїх дітей.

Андрій СУЛЬЖУК,
пастор церкви смт Гоща.

РОЗДУМИ ВГОЛОС ЗА П'ЯТЬ ХВИЛИН

За всю історію існування церкви на землі, немає, напевно, такого методу євангелізації, якого б церква ще не випробувала. Яких тільки методів благовістя в арсеналі церкви немає. І сьогодні запитання не в тому, яке нове озброєння спробувати ще, а, скоріше, в тому, що з того, що ми знаємо і маємо, працює. Безумовно, найбільш ефективним методом євангелізму за всі періоди церкви був, є і залишиться особистий євангелізм. Ніщо так не впливає на людей, як особисті стосунки через дружбу. Кожен пастор церкви повинен заохочувати членів своєї церкви до того, щоб мати за друзів таких людей, які ще не знають Христа, зустрічатися з ними, знати їхні потреби. Цей метод дієвий та ефективний, але не єдиний!

Ось — проста паралель. Немає такої армії в світі, яка мала б у своєму арсеналі і розвивала б тільки один рід військ. Можна мати найкращий флот у світі, але якщо війна на суші, то це — повна поразка. Або найсучаснішу авіацію, але якщо розвідка не працює, то куди націлювати ракети?

Можливо, недоречно порівняння, але, думаю, для всього є своє місце під сонцем.

І в цьому ми переконалися влітку, коли провели ряд вуличних масових євангелізацій. Дедалі частіше можна почути: «Час для вуличних євангелізацій минув». Але 200 людей на центральному майдані смт Гоща скажуть інше. Кожен із них, всупереч тому, що час масових акцій минув, прийшов сюди послухати Слово Боже.

Олександр ГАВРИЛЮК,
керівник відділу благовістя.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ КОНСУЛЬТАЦІЙНИЙ ЦЕНТР СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ДІТЕЙ-СИРІТ ТА ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

“ДОРОГА ДО ОСЕЛІ”

В Україні майже 200 тисяч дітей, які залишилися без батьківської опіки. На превеликий жаль, ця цифра щороку збільшується, і сирітство продовжує поширюватися. Сьогодні ці діти знаходяться в будинках дитини, дитячих будинках, інтернатах, у притулках для неповнолітніх. Вони різні на зріст, із різним кольором шкіри, очей та волосся. Але кожен із них є унікальною особистістю! Об'єднує їх тільки те, що всі вони в цей момент без батьків і всі вони мріють про родину.

Якщо у Вашому серці зародилося бажання допомогти хоча б одній такій дитині у її становленні як особистості, подарувати миттєвості щасливого дитинства, підтримати її у перших дорослих кроках і спрямувати її на Господню стежку, тоді ви можете звернутися до Християнського консультативного центру соціально-правового захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування «Дорога до оселі». Там ви зможете отримати консультації щодо соціально-правового захисту дітей, які залишилися без батьківського піклування; ознайомитися з формами сімейного виховання дітей, а саме: усиновлення, опіки та піклування, прийомної сім'ї, дитячих будинків сімейного типу; отримати допомогу та підтримку безпосередньо в самому процесі влаштування дитини в родину, а також одержати необхідну інформаційно-методичну допомогу.

Для зручності у Консультативному центрі працює служба «Телефон довіри для тебе». Звернувшись, отримаєте вчасні відповіді на запитання, що Вас хвилюють.

Наша адреса:

м. Рівне,
вул. Відінська, 8а

Телефон довіри:

8 0362 438-238
8 093 942-46-53
8 094 966-82-38
8 097 645-34-44

Вітаємо з рукопокладенням

МИКОЛУ НАГУЛКА

на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди
відбулося 6 липня 2008 р. в церкві с. Грем'яче,
Острозького р-ну.

ІВАНА ПОПРОЖУКА

на пасторське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди
відбулося 24 серпня 2008 р. в м.Здолбунові.

РУСЛАНА ТИЩУКА

на дияконське служіння

Урочисте богослужіння з цієї нагоди відбулося
27 липня 2008 р. в с.Плоска,
Дубнівського району.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ “СВІЧНИКА”!

Щиро дякуємо Вам за Ваші відгуки, запитання
і побажання, які надходять до редакції.

Надсилайте і надалі свої листи, зауваження,
пропозиції та свідоцтва. Діліться особистими
враженнями, думками та досвідом.

Лише завдяки спільним зусиллям
ми зможемо зробити наш журнал цікавішим.

Наша адреса:

редакція “Свічника”,
вул.Дворецька, 41, м.Рівне 33001

Електронна пошта:

shevchuk_luda@mail.ru

Тел. 8 (0362) 63-34-11

(канцелярія обласного об'єднання церков ЄХБ),
8 (0362) 22-44-81 (Людмила Шевчук)

Тема наступного журналу:

“Христос гряде!

Чи знайде віру на землі?”

Обітниця доброго сумління

Прийди подякувати Богу

Фоторепортаж
Юлії Остапчук

Стадіон «Авангард»

